

兇人邸の殺人

ฆาตกร
เคหาสน์
คนใจ

อิมามุระ มาซาฮิโระ เขียน
อัครเศ ทองปัสโนว์ แปล

ฆาตกรเคหาสน์คนโหด
兇人邸の殺人

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

อิมามุระ มาซาฮิโร เขียน
อิศเรศ ทองปัสโนว์ แปล

ฆาตกรเคหาสน์คนใจดี 兇人邸の殺人

อิมามูระ มาซาฮิโระ เขียน
อิศเรศ ทองปัสโนว์ แปล

KYOJINTEI NO SATSUJIN

Copyright © 2021 Masahiro Imamura

Thai translation rights arranged with TOKYO SOGENSHA CO., LTD.

through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Arika Interrights Agency, Bangkok

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2566

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟง บริษัท บூค ไทม์ จำกัด

ISBN 978-616-14-0512-0

อิมามูระ, มาซาฮิโระ.

ฆาตกรเคหาสน์คนใจดี.- กรุงเทพฯ : ไต้ฟง, 2566.

384 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. อิศเรศ ทองปัสโนว์, ผู้แปล. II. เอ็นตะ, ชิโอะ,
ผู้วาดภาพประกอบ. III. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0512-0

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ที่ปรึกษา

ลลิตรา วรสุมาวงษ์ นิเวประระ คณิต นนทเปารยะ

บรรณาธิการบริหาร

วรุฒม์ ทองเชื้อ

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

ทินภาส พาหะนิษฐ์

บรรณาธิการเล่ม

ปิยวัฒน์ หงส์พันธ์

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

รุ่งฤทัย ศรีสุข

ศิลปกรรม

ยุพา แจ่มสุข รุ่งฤทัย ศรีสุข

พิสูจน์อักษร

ณัฐนพิน โอทองคำ

ฝ่ายการตลาด

ชวิน เฉลิมชัยกิจ อัศคนันฐ์ ชูมนุ่ม

ฝ่ายขาย

มนัญชยา ศิริวงษ์

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

สุรินทร์ บุระณา

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท บூค ไทม์ จำกัด

214 ซอย พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์ : 0 2415 2621 0 2415 6507

www.booktime.co.th

พันธมิตร
กระดานถนอมสายตารับริ้ว
www.greenread.com

จากใจสำนักพิมพ์

ดวงตาสีเขียวสองจักรวาล “ฆาตกร” ด้วยปมปริศนาใหม่ และ
อันตรรกะเก่าเดิม

ตั้งแต่เล่มแรก “ฆาตกรบ้านพักคนตาย” ซึ่งลั่นไกใส่ผู้อ่านจนลึ้มตั้ง
พอมาถึง “ฆาตกรกล่องดวงตาปีศาจ” ก็ตัวซากับคำทำนายอันน่าประหลาด
ใจในบรรยากาศ คำสาป ผีปีศาจ ตำนานเมือง เรื่องราวเทพญี่ปุ่นแซมเป็น
ระยะได้อย่างหวาดหวั่น จนมาเล่มสาม “ฆาตกรเคหาสน์คนใจดี” พบกับ
การแนะนำตัวแร่ว “ฆาตกรตัดหัว” สุดโหดเหี้ยม

อ.ฮามูระ มาซาฮิโระ นำจิตวิทยามาประกอบการเล่าเรื่อง Honkaku
Mystery ได้อย่างสนุกสนาน มีเหตุมีผล ทุกการกระทำล้วนมีคำอธิบาย
สำนวนอ่านง่ายมีเสน่ห์ ทันสมัย ทั้งยังได้ อ.เอ็นตะ ชิโฮะ นักวาด
ภาพประกอบ ผู้โด่งดังรังสรรค์ปกผลงานยอดเยี่ยมของนิยายลึกลับสืบสวน
ชั้นครู รวมทั้งซีรีส์นี้

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นอุยิบ “ฆาตกรเคหาสน์คนใจดี” ถ่ายทอดเรื่องราว
ในฉบับภาษาไทยที่ผู้อ่านรอคอย

ฉลองเปิดเคหาสน์ ตามคู่มือ ฮามูระ ยูซุรุและเคนซากิ ฮิรุโกะ
ไขปริศนาหนีตายจากฆาตกรใจดี และลึนเอาตัวรอดจากเส้นทางวงกต
อันน่าสะพรึงไปด้วยกัน

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

จากใจนักแปล

ในนิยายแปลเรื่องนี้ ธีมสำคัญอย่างหนึ่งคือการย้อนความทรงจำไปสู่อดีตของตัวละครหลักสองคนของตอนนี้ ที่ทำให้เกิดเรื่องราวนี้ขึ้นมา...

อดีตของคนเรานั้นเป็นเหมือนกับห้องเก็บของเก่า ที่ความทรงจำและประสบการณ์ต่างๆ ในชีวิตของเราถูกเก็บเอาไว้ มันมีทั้งสิ่งที่ทรงคุณค่า บางสิ่งซึ่งงดงาม แต่อดีตก็ใช่ว่าจะมีแต่สิ่งดีๆ เสมอไป บางครั้งมันก็มีประสบการณ์ที่เลวร้าย บางสิ่งที่เคยเชือดเฉือน สร้างบาดแผลให้กับเราในครั้งก่อนเก่า บางสิ่งที่ยังคงเป็นปริศนา บางสิ่งที่เราประสบ สัมผัส แต่เราไม่เข้าใจด้วยวัยที่ยังเยาว์และขาดประสบการณ์ในครั้งกระโน้น

การจะเปิดประตูห้องเก็บของที่ชื่อว่า “ความทรงจำครั้งอดีต” นั้นไม่ใช่เรื่องยาก แต่การจัดการกับสิ่งที่อยู่ภายในนั้นเป็นเรื่องยากยิ่งกว่าความสามารถในการมองเข้าไปสู่ความทรงจำ แล้วเลือกเฉพาะสิ่งซึ่งงดงาม ดึงงาม โดยหลีกเลี่ยงสิ่งอันตราย บาดเจ็บ สกปรก ดำมืดที่ซุกซ่อนอยู่ในซอกมุมมืดๆ ของความทรงจำนั้นถือเป็นพรสวรรค์อย่างหนึ่ง

โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสามารถที่จะฉายไฟเข้าไปยังมุมมืดของจิตใจ ดึงเอาสิ่งที่ซุกซ่อนอยู่ภายในออกมาทำความเข้าใจกับมัน โดยหลีกเลี่ยงไม่ได้ถูกมันบาดเจ็บ หรือแปดเปื้อนไปด้วยความสกปรกของมันนั้น อาศัยวุฒิภาวะทางอารมณ์ และประสบการณ์ชีวิตที่ลึกซึ้งมากพอที่จะทำความเข้าใจประสบการณ์เหล่านั้นได้อย่างถูกต้องโดยปราศจากอคติ และเรียนรู้ที่จะปล่อยวางและให้อภัยให้กับประสบการณ์บางอย่างที่เลวร้าย ขณะเดียวกันก็สามารถจะเรียนรู้จากความผิดพลาดที่เคยทำลงไป หรือที่คนอื่นเคยผิดพลาดกระทำกับเรานั้น ต้องอาศัยวุฒิภาวะทางอารมณ์ขั้นสูงเลยทีเดียว

แต่หากรู้ตัวว่ายังไม่พร้อมแล้วละก็ การปล่อยให้อดีตเป็นเพียงความทรงจำที่ถูกปิดกั้นอยู่เบื้องหลังประตูห้องเก็บของบานนั้นต่อไป อาจจะเป็นความคิดที่ดีกว่า เพราะจะอย่างไร อดีตก็เป็นเพียงแค่ความทรงจำ อนาคตก็ยังมาไม่ถึง สิ่งสำคัญที่สุดก็คือปัจจุบันที่อยู่เบื้องหน้าของเรา ซึ่งเป็นสิ่งที่เราสามารถจะกระทำกับมันได้อย่างที่เราต้องการในปัจจุบันที่อำนวยให้

และด้วยการทำให้ปัจจุบันให้ดีที่สุด เราก็สามารถจะคาดหวังกับอนาคตที่ดีกว่า และปัจจุบันนั้นเมื่อมันเลื่อนผ่านจากจุดแห่งการรับรู้ขณะนี้ไป มันก็คือสิ่งใหม่ๆ ที่จะถูกเพิ่มลงสู่ห้องเก็บของที่เรียกว่า “ความทรงจำครั้งอดีต” และด้วยการสร้างปัจจุบันที่ดีและน่าจดจำ อย่างน้อยที่สุด ขณะที่เราเปิดประตูห้องเก็บของแห่งความทรงจำ ชะโงกหน้าเข้าไป สิ่งที่จะรอดต้อนรับเราอยู่เป็นลำดับแรกๆ ในห้องก็คือความทรงจำดีๆ ใหม่เอี่ยมที่เราเพิ่งจะเพิ่มเข้าไปนั่นเอง...

อีเครส ทองปัสโกว์

ชาตกรเคหาสน์คนโอด

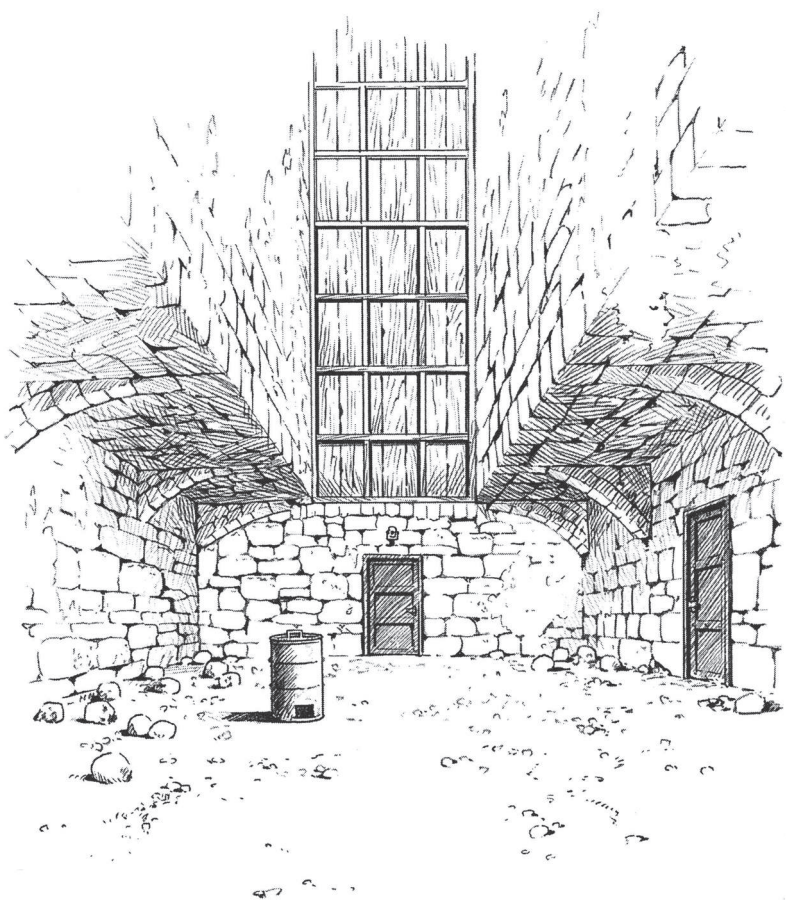
สารบัญ

บทที่ 1	อันลักที่ เกิร์ล	13
	<ความทรงจำ I>	48
บทที่ 2	เคหาสน์คนโอด	58
	<ความทรงจำ II>	92
บทที่ 3	ความตายที่ไม่คาดคิด	101
บทที่ 4	นักสืบผู้โอดเดียว	142
บทที่ 5	ตาดึง	179
	<ความทรงจำ III>	223
บทที่ 6	คืนแห่งโศกนาฏกรรม ช้ำรอย	234
บทที่ 7	ผู้รอดชีวิต	246
	<ความทรงจำ IV>	311
บทที่ 8	กรยศ	322
บทที่ 9	อุบายสุดท้าย	352

รายชื่อตัวละคร

ฮามูระ ยูซุรุ	นักศึกษาปีที่ 1 คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยชินโค สมาชิกชมรมคนรักเรื่องลึกลับ
เคนซากิ ฮิรุโกะ	นักศึกษาปีที่ 2 คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยชินโค สมาชิกชมรมคนรักเรื่องลึกลับ
นารุชิมะ โทจิ	ประธานบริษัทนารุชิมะ IMS นิชิโนปปอน
อุราอิ	เลขาฯ ของนารุชิมะ
บอส	ทหารรับจ้าง
อาวล์	ทหารรับจ้าง
อาลี	ทหารรับจ้าง
โค้ชแมน	ทหารรับจ้าง
ซารดี้	ทหารรับจ้าง
มาเรีย	ทหารรับจ้าง
เหงียน วัน ชง	พนักงานของอูมะโกเอะ ครีมีชิตี้
ฟูจิ เก็นสึเกะ	นักวิจัย ประธานบริษัทอากิชิมะโคซัง
ไซงะ ซึคาสะ	คนใช้ในเคหาสน์คนโหด
อาวาเนะ เรมิ	คนใช้ในเคหาสน์คนโหด
โกริกิ มียาโกะ	นักเขียนอิสระ

ภายในสุสานศิระะ

ที่นี่ดูราวกับคุกของแท้เลย
นั่นคือความรู้สึกที่ชื่อๆ เมื่อผมอยู่หน้าอาคารเป้าหมาย
กลางดึกสงัดไร้ผู้คน เสียงลมหวีดหวิวและกลิ่นดินแห้งๆ บนขุนเขา
อยู่รอบกาย

รั้วเหล็กที่ยืนตระหง่านอยู่เบื้องหน้าผมทอดตัวไปทั้งทางซ้ายและ
ทางขวา สูงกว่ามนุษย์เป็นเท่าตัว ด้านในมีหมู่ไม้รักที่บ ถัดไปคือคฤหาสน์
ลึกลับอบแสงจันทร์กระจ่าง

จู่ๆ ผมก็นึกถึงคำว่า ‘ภาพเร้าอารมณ์’ ที่เคยเรียนในวิชาภาษาญี่ปุ่น
เมื่อนานมาแล้ว ภาพทิวทัศน์ซึ่งทาบทับในความรู้สึกของผมสมควรแล้วที่
จะเรียกด้วยคำคำนี้ เพราะมันได้จุดประกายความหวังท่ามกลางความ
มืดมิดในนามความสำนึกผิดซึ่งผมไม่เคยหนีพ้น

แต่กระนั้น ลึกลับ ในความรู้สึกของผมตอนนี้ก็ไม่ได้มีความยินดีแม้แต่
น้อย ในทางกลับกัน หัวใจกลับถูกรอบงำด้วยความหวาดหวั่นเสียวสยอง
หากเป็นไปได้ ผมอยากใช้เวลาที่นี้หยุดเดินไปเสียด้วยซ้ำ

ใช่ จริงๆ แล้ว ผมไม่อยากให้วันนี้มาถึง

เพราะสังหรณ์ใจว่าหากมาถึงที่นี่เมื่อไร ความเป็นไปได้อันเลื่อนราว
ที่ผมเคยฝากความหวังไว้จะหายวับไป คำว่า ‘จะได้ล่วงรู้ความจริงเสียที’
นั้นอาจฟังดูดี แต่ผมคงถูกความเป็นจริงนั้นหวดกระหน่ำยับเยินจนต้อง
ปล่อยชีวิตที่เหลืออยู่ไปกับความเคียดแค้นขมขื่นตลอดไป

เท่ากับว่าสิ่งที่ผมกำลังจะทำในขณะนี้ เป็นเพียงการยืนยันความ
ถูกต้อง ที่จะย้อนกลับมาทำร้ายตัวเองในภายหลัง

แม้กระทั่งตอนนี้ก็อยากหลับตา อุดหู หันหลังให้

แต่ผมก็ยังจำเป็นต้องไป

เพราะคนผู้หนึ่งกำลังรออยู่ที่นั่น

ผู้ซึ่งเป็นครอบครัวอันเป็นที่รักเพียงคนเดียวของผม

บทที่ 1 : อันลิกกี เกิร์ล

“ฮามูระ ว่าแต่ชมรมนายจะไม่ทำอะไรเลยหรือ”

เรื่องมันเกิดขึ้นที่ร้านอาหารสำหรับครอบครัวตรงสถานีรถไฟซึ่งอยู่ไกลล์มหาวิทยาลัยที่สุด

โคยามะ อากิระ ที่อยู่เบื้องหน้าผม ยกจิ้งเจอร์แอลขึ้นดูจิบๆ เสียงไม่น่าฟังจนหมดแก้ว แล้วเอ่ยต่อ

“ก็เรื่องรับน้องใหม่ไง นี่ก็ปาเข้าไปเดือนมีนาแล้ว ถึงนายจะทำกิจกรรมเรื่องลึกลับอะไรนั่นอย่างไม่เป็นทางการก็เถอะ แต่ชมรมก็คือชมรมกะอีแค่หาสมาชิกใหม่ ไม่คิดจะทำเลยหรือยังงั้น”

สาเหตุที่สี่หน้าคนพูดส่อแววเกรงใจก็เพราะรู้ว่ากำลังพาดพิงถึงรุ่นพี่ที่เคยอยู่ชมรมนี้มาก่อนกระมัง หลังจากรุ่นพี่ผู้นั้นจากไปแล้วพักใหญ่ ผมรู้เลยว่าตัวเองอยู่ในสภาพจิตใจท้อแท้ แม้กระทั่งตอนนี้ก็แทบจะไม่ได้เอ่ยชื่อเขาต่อหน้าผู้คน

ผมนึกคำพูดได้ตอบในทันทีไม่ออก ได้แต่เออออตามไป

“จะบ้าหรือ โคยามะ ถ้าเป็นฉัน ไม่ทำอย่างนั้นหรอกวะ”

คนที่โพล่งอย่างไม่อ้อมค้อมผิดกับโคยามะก็คือยางุจิ ทาคาชิ เขาเพิ่งจะถือแก้วเดินกลับมาจากเคาน์เตอร์เครื่องดื่ม ดูเหมือนว่าการไม่ส่งวนท่าทีของเขาคือการแสดงความเป็นห่วงผม

พวกเขาเป็นเพื่อนรุ่นเดียวกันที่คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยชินโค เป็นเพื่อนสนิทเพียงไม่กี่คนที่ผมมี เมื่อวานนี้พวกเขา 3 คน ก็เพิ่งจะไปซื้อเสื้อผ้าสำหรับฤดูใบไม้ผลิด้วยกัน

“หมายความว่าไงที่ว่านายจะไม่ชวนคนเข้าชมรมนะ”

โดยามะหันไปโต้ตอบยางจุแทน

“นายใช้หัวคิดหน่อยก็น่าจะรู้แหละ อุตส่าห์ได้อยู่กัน 2 ต่อ 2 กับรุ่นที่คนสวยทั้งที่จำเป็นต้องรับคนอื่นเข้ามาเป็นก้างขวางคอด้วยหรือไง ไม่ละมั้ง”

“เออ จริงด้วยวะ หัวดีนี่นา ยางจุ”

“ใช้มั้ยละ เรื่องที่ฮามูระคิดนะ ฉันมองออกตั้งนานแล้ว”

“ไม่ใช่อย่างนั้นเสียหน่อย” ผมเถียง

โดยามะเป็นพวกชอบใช้เวลาส่วนตัวแทบทั้งหมดไปทำงานพิเศษ ไม่ยอมสังกัดชมรม และมาคบค้าสมาคมกับผมโดยบังเอิญ ส่วนยางจุเป็นโอตาคุเกมพันธุ์แท้ เวลาอยู่คนเดียวก็มักจะไปซุกกอกอยู่ที่ร้านเกมหน้าสถานีรถไฟ แถมยังประกาศตนว่าเป็นคอเกมต่อสู้ระดับกึ่งมือโปรเสียด้วย

เราพบหน้ากันในห้องเรียนมาร่วมปีแล้ว ผมจึงรู้ว่าเถียงไปก็ไร้ประโยชน์ ได้แต่แอบถอนใจ เผลอกัดหลอดกาแฟเสียจนบีแบน กลับรูปร่างเดิมไม่ได้ เลยดูดยากเข้าไปอีก

“อิจฉวะ คุณเคนซากินะ สวยออกขนาดนั้นนี่นะ”

“ฮามูระที่คบแต่กับพวกเรา ทำไมถึงไปอยู่กับคุณคนนั้นได้ มันก็เป็นเรื่องลึกลับอยู่นา หรือว่าพระเจ้าจะมอบพลังให้ผิดพลาด”

ยางจุพูดพลางตีมน้ำผักที่เพิ่งจะไปรินมาจนหมดเกลี้ยง เจ้าตัวบอกว่า วิตามินทั้งหลายที่จำเป็นในการใช้ชีวิตนั้นได้มาด้วยการบริโภคผักนี่แหละ

“น่า รับแค่พวกเราเข้าชมรมด้วยสิ ท่านประธาน”

“ชมรมเรารับเฉพาะคนที่รักเรื่องลึกลับ ตามชื่อชมรม พวกนายนะไม่เกี่ยว”

ในความเป็นจริง ตอนนี้ฉันมีนักศึกษาตั้งไม่รู้จักกี่คนมาขอสมัครเข้าชมรมแล้ว แต่ถ้าแค่อยากหาเพื่อนที่ชอบนิยายลึกลับเหมือนกันละก็ ในมหาวิทยาลัยก็มีชมรมค้นคว้าเรื่องลึกลับอย่างเป็นทางการอยู่แล้ว ไป

เข้าชมรมโน้นเสียไม่ดีกว่าหรือไง คนที่อยากจะเข้าชมรมคนรักเรื่องลึกลับ
ซึ่งไม่ได้เป็นชมรมอย่างเป็นทางการ แถมยังไม่มีผลงานใดๆ อย่างพวกเรา
ถ้าพูดกันตรงๆ ก็คือพวกนั้นหวังจะเข้ามาจีบสมาชิกอีกคนหนึ่ง ซึ่งก็คือ
คุณเคนซาคิ ฮิรุโกะ

ด้วยเหตุนี้ ผมเลยป้ายเปียงกับผู้แจ้งความประสงค์ทุกคนว่า “ไม่ละ
เราไม่ได้ใหญ่ถึงขนาดที่จะเรียกว่าเป็นชมรมได้หรอก” และรักษาสถานภาพ
ปัจจุบันมาตลอด

“นั่นถ้าพวกเราแสดงทักษะการคาดการณ์ให้นายยอมรับได้ ก็เข้า
ชมรมได้ เอาจั๊ยยล่ะ”

ข้อเสนอที่คาดไม่ถึงของยางุจิทำให้ผมขมวดคิ้ว “ทักษะการคาดการณ์
เหรอ”

“นายทายปริศนามา อะไรก็ได้ ถ้าฉันกับโคยามะไซปริศนาได้
ก็แนะนำคุณเคนซาคิให้ฉันรู้จักซะดีๆ”

“แบบนี้ก็เข้าท่าแฮะ”

โคยามะที่ฟังอยู่ก็พลอยเอาอกกับเขาด้วย

“อ้าว ตกลงว่าไม่ได้จะเข้าชมรมหรอกเหรอ”

“ก็เข้าชมรมด้วยไง”

แม้จะรู้สึกว่ามันไร้สาระ แต่อีกใจก็รู้สึกว่ามันเมื่อประกาศตนเป็น
คนรักเรื่องลึกลับทั้งที แต่กลับปฏิเสธการไขปริศนามันก็ออกจะขาดความ
จริงใจไปหน่อย ลงท้ายผมก็เลยยอมรับคำท้า แต่ปัญหาอยู่ที่ว่าจะทาย
ปริศนาอะไรดี ผมคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วบอกว่า

“วันนี้ที่พวกเรามาเจอหน้ากัน ก็เพราะป้ายนี้จะมีบรรยายพิเศษ แต่
พวกนายรู้ใช่ไหมว่ามีแต่ฉันที่มามหา'ลัยตั้งแต่เข้าคนเดียว”

“อือ ศาสตราจารย์โมโรมิ ซาโตะ บรรยายส่งท้ายใช่ไหมล่ะ”

ด้วยเหตุนี้เอง แม้การเรียนปลายภาคจะจบไปในเดือนมีนาคมแล้ว
แต่พวกเราก็ยังมามหาวิทยาลัยกัน

มหาวิทยาลัยชินโคมีธรรมเนียมให้อาจารย์ที่จะเกษียณอายุบรรยายส่งท้ายหลังจบภาคเรียนไปแล้ว ช่วงเข้าวันนี้มีการบรรยายส่งท้ายของศาสตราจารย์โมโรมิ ซาโตะ คณะเศรษฐศาสตร์ ซึ่งตรงกับช่วงเวลาคาบเรียนที่ 2 ของคาบเรียนปกติ นักศึกษาปี 1 จะเข้าร่วมกันทุกคน แต่เจ้า 2 คนนี้ได้ข้อมูลมาจากพวกรุ่นพี่ว่าจะเป็นการเช็คชื่อโดยส่งบัตรฟังคำบรรยายทำให้เช็คชื่อแทนกันได้ ก็เลยบังคับให้ผมไปฟังแทนคนเดียว

และพอหลังพักเที่ยง ช่วงบ่ายจะเป็นการบรรยายพิเศษที่มีการเชิญผู้บรรยายจากภายนอก เป็นโอกาสพิเศษที่จะได้รับฟังการบรรยายจากนักวิจัยที่มักจะไปออกรายการข่าว ซึ่งปกติแล้วควรจะต้องเป็นการบรรยายระหว่างภาคเรียน แต่เพราะฝั่งผู้บรรยายเองไม่สะดวก ก็เลยต้องเลื่อนกำหนดการมาเรื่อยๆ เพิ่งจะได้มีโอกาสมาบรรยายเอาตอนนี้ และเจ้า 2 คนนี้ก็ดูเหมือนจะสนใจฟัง พวกเราเลยได้มาเจอหน้ากันในบ่ายวันนี้

“ฮามูระวิ่งพรวดพราดเข้ามาทันตอนเริ่มเรียนอย่างหวุดหวิด พอนั่งปุ๊บก็บ่นว่า ‘ช่วยข้าช่วยซ็อนจริงๆ วู้ย’ พอฉันถามว่ามันยังไงกัน เขาก็ตอบว่าแบบนี้”

บอกไปว่ากินข้าวที่โรงอาหารนักศึกษามาทั้งที่ไม่ได้ตั้งใจ ไม่น่าพลาดเลยเรา

สมกับเป็นโคยามะ จำได้แม่นเชียวนะ ทั้งที่เจ้าตัวเป็นพวกทำก่อนคิด แต่คงเพราะทำงานพิเศษมาสารพัด แม้ในช่วงเวลาที่ใช้ชีวิตตามปกติก็ยังช่างสังเกตเป็นพิเศษ แน่نونว่าตอนที่คิดโจทย์ข้อนี้ ผมคำนึงถึงปัจจัยนี้เอาไว้แล้ว

“ฉันลองใช้คำพูดนี้ ทายพฤติกรรมช่วงพักเที่ยงของฉันดูสิ”

“อะไรเนี่ย มันจะยากเกินไปหน่อยมั๊ย แล้วจะให้สันนิษฐานยังไงวะเนี่ย”

โคยามะโวยทันที

“จากที่ฮามูระพูดก็น่าจะไขปริศนาได้นะ เขาเป็นว่าลองคิดดูหน่อยก็ได้”

ยางจุฬาดกลางดูบคาง

“นั่นสินะ จากคำพูดว่า ‘ไม่ได้ตั้งใจ’ ก็เท่ากับว่าจริงๆ แล้วออกไปกินข้าวเที่ยงที่อื่นที่ไม่ใช่ที่โรงอาหาร”

โอ๊ะ พุดถูกแฉเลย

“ฉันทิ้งออกแล้วจริงๆ แล้วเมื่อเช้านี้ฉันส่งอีเมลมาเตือนฮามูระ เรื่องการบรรยายส่งท้ายของศาสตราจารย์โมโรมิ ซาโตะ เพราะหวังว่าหยุดเรียนไปนานๆ เดียวมันจะลืม แล้วเจ้านี้มันก็ลืมไปสนิทจริงๆ ก็น่าจะตาลีตาเหลือกออกจากบ้าน จนไม่ทันได้กินข้าวเช้านะแหละ”

พอได้ยินคำนี้ โคยามะก็เห็นด้วย

“มิน่า ตอนเที่ยงเลยอยากจะทำกินให้เต็มที่ อาหารที่โรงอาหาร นักศึกษามันอร่อยก็จริง แต่บางครั้งเราก็อยากจะหาร้านข้างนอกกินบ้าง ใช่มั้ยล่ะ ถึงจะแพงกว่าบ้างก็เถอะ แต่จะไปรู้ได้ยังไงว่ามันจะไปกินร้านไหน”

“ไม่” ยางจุฬาย้ำหน้า ซึ่มาที่แก้วของผม “ฮามูระกินแต่น้ำแดงโมไซดาที่นี้มา 3 แก้วแล้วนะ นั่นก็คือแทนที่จะสนใจลองของใหม่ เจ้าหมอนี่มีแนวโน้มจะเลือกของที่คุ้นเคยดีอยู่แล้วมากกว่า เรื่องที่มันจะไปสำรวจร้านใหม่คนเดียวน่าจะเป็นไปไม่ได้ มันจะต้องเลือกร้านขาประจำที่พวกเรา รู้จักอยู่แล้วแหละ”

อืม สันนิษฐานได้แม่นยำกว่าที่คิดแฮะ

“ปัญหาก็คือมันไม่ได้กินที่นั่น แต่กลับมากินที่โรงอาหารนักศึกษาสาเหตุเพราะอะไรกันนะ”

“เรื่องนั้นมันก็มีหลายสาเหตุอยู่น่า อย่างเงินไม่พอ เมนูที่อยากจะกินหมด หรือร้านปิดชั่วคราว”

“แต่ฮามูระพูดว่า ‘ไม่น่าพลาดเลยเรา’ ถ้าอย่างนั้น ต้นเหตุก็น่าจะมาจากตัวฮามูระเอง ไม่น่าจะใช้สาเหตุที่คาดการณ์ไม่ได้อย่างร้านปิดชั่วคราวหรือเกิดอุบัติเหตุจนต้องปิดถนน นี่ ขอถามอะไรหน่อยสิ”

ยางจุ้มองผม

“อะไร”

“ฉันขอเดาว่านายคิดโดยสามัญสำนึก แล้วเลือกการกระทำที่มีประสิทธิภาพที่ดีที่สุด ไม่ใช่ว่านายแหวะออกนอกทางโดยไม่มีความหมายอะไร หรือเปลี่ยนใจขึ้นมาดื้อๆ อะไรทำนองนี้”

อย่างนี้นี่เอง อยากจะยืนยันเงื่อนไขเบื้องต้นก่อนจะสันนิษฐานลัทธิสมกับเป็นเกมเมอร์กึ่งมืออาชีพ ไม่ยอมเปิดช่องโหว่เลยแฮะ

“เออ ฉันรับประกันได้ว่า ฉันวางแผนการกระทำที่มีประสิทธิภาพในขอบเขตของสามัญสำนึกเพื่อให้บรรลุเป้าประสงค์”

ยางจุ้ล้วงสมุดโน้ตในกระเป๋า เริ่มเขียนตารางเวลาลงไป

“มาลองคิดกันดูว่า เริ่มแรกฮามูระจะวางแผนแบบไหน เวลาพักเที่ยง 1 ชั่วโมงก็จริง แต่นี่เป็นการบรรยายส่งท้ายของศาสตราจารย์โมโรมิ ซาโตะ ต้องมีการกล่าวอำลา และมอบช่อดอกไม้จากนักศึกษา ก็คงจะลากยาวเลยหรือเปล่า”

เพื่อให้แข่งกันได้แฟร์ๆ ผมเลยต้องตอบตามความเป็นจริง

“อ้อ ก็นานอยู่”

“ถ้าฉันช่วงพักเที่ยงก็จะเหลือ 50 นาที ถ้าสั่งอาหารในร้าน กว่าจะได้เสิร์ฟก็กินเวลาราว 5 นาที ฮามูระไม่ใช่คนกินเร็ว ต่อให้รีบกินก็ต้องเสียเวลาราว 10 นาที เวลาที่เหลือก็...25 นาทีมั้ง”

“นั่นคือเวลาสำหรับใช้ไปกลับร้านชำมั้ยล่ะ”

โคยามะชะงักดูสมุดโน้ตพลางกล่าวเสริม ขณะเดียวกันยางจุ้ก็สันนิษฐานต่อ

“คนสไตล์เอาจริงเอาจ้องอย่างฮามูระ ก็น่าจะวางแผนให้ยืดหยุ่นเวลาได้ คราวนี้เราหักเวลายืดหยุ่น 5 นาทีออกไป แล้วมาลองคิดจากฐานเวลา 20 นาทีที่เหลือกัน”

“หมายถึงหาร้านที่ไปกลับได้ภายในเวลา 20 นาทีนั้นแหละ ก็น่าจะมีร้าน <BLTQ>, <นิคูนะนารุคิ>, <คุโรคาวะ> ละมัง”

โดยยามะไ่ล่รายชื่ออย่างคล่องปาก แล้วยางุจิกิเขียนเอกลักษณ์ของแต่ละร้านเพิ่มลงไป

<BLTQ> เป็นร้านอาหารตะวันตก เดินจากประตูทิศใต้ไปถึงได้ภายใน 10 นาที ราคาอาหารสูงลิ่ว เป็นร้านยอดนิยมที่พอดกเที่ยงก็จะมีลูกค้ามาเข้าคิวรอนานร่วม 10 นาที

<นิคูนะนารุคิ> เดินจากประตูหน้าไปถึงได้ใน 5 นาที คุณภาพเนื้อยอดเยี่ยมสมกับที่บริหารโดยร้านขายเนื้อ แต่เมนูแต่ละรายการออกจะแพง 1,000 เยนขึ้นไป ในแต่ละวันจะออกอาหารเซตเนื้อแค่ 20 ชุด ซึ่งขายหมดแทบจะทันที จึงต้องระวังในข้อนี้ไว้ด้วย

<คุโรคาวะ> เดินจากประตูหน้าไปถึงได้ใน 10 นาที เลยจากร้าน <นิคูนะนารุคิ> ไปอีกราว 5 นาที เป็นร้านที่สามีภรรยาวัยชราเปิดร้านแบบสบายๆ โดยยึดหลักว่า ‘อยากให้คนหนุ่มคนสาวได้อิ่มท้อง’ ขึ้นชื่อเรื่องเมนูจานเบ้อเริ่มแต่จ่ายแค่ 600 เยน ในหมู่อาจารย์มหาวิทยาลัยก็มีหลายคนที่พูดถึงร้านนั้นอย่างปลาบปลื้มว่า “ที่นั่นไม่เคยเปลี่ยนไปจากสมัยก่อนเลย”

“น่าจะตัดร้าน <BLTQ> ออกได้หรือเปล่า นอกจากไปกลับกินเวลาตั้ง 20 นาทีแล้ว ยังต้องเสียเวลารอคิวเข้าร้านอีกซักรี่ ไม่น่าจะเอามาคำนวณได้หรอก”

โดยยามะทักท้วง แต่ยางุจิกิกลับส่ายหน้าปฏิเสธ

“ปั่นจักรยานไปก็ได้นี่นา”

“ฮามูระนั่งรถไฟมาเรียน ถัดไปแค่ 2 สถานีเองนะ”

“มีจักรยานให้เช่าด้วยไง”

โดยยามะหลุดอุทาน “ฮะ” ที่ประตูมหาวิทยาลัยแต่ละประตูจะมีท่าจอดจักรยานให้เช่าที่ชมเมืองแบบที่พบเห็นได้ตามหน้าสถานีใหญ่ๆ หรือตามแหล่งท่องเที่ยว ใช้บริการได้ในราคาชั่วโมงละ 100 เยน

“ถ้าเป็นระยะทางที่เดินไปถึงได้ใน 5 นาทีก็ไม่จำเป็นต้องจ่ายเงิน 100 เยนเข้าจักรยาน แต่ถ้าเดินไปใช้เวลา 10 นาทีละก็ จะใช้จักรยานก็ไม่แปลก”

“ถ้าขี่จักรยานไปมาได้โดยใช้เวลาไม่ถึงครึ่ง นั่นก็คือไปกลับร้าน โดยที่ยังมีเวลาเหลือๆ”

ผมชักจะกระวนกระวาย นึกไม่ถึงว่าเจ้า 2 คนนี้จะตีมองแคบ 3 ร้านนี้ ได้ถูก ถ้าเกิดสาวถึงความจริงได้ละก็ คงจะต้องรับพวกนี้เข้ามาเป็นสมาชิก ชมรมคนรักเรื่องลึกลับด้วยเสียแล้ว

คุณฮิรุโกะจะตีหน้าแบบไหนกันนะ จะดีใจที่มีพรรคพวกเพิ่มขึ้น หรือว่าจะ...

การสันนิษฐานยังคงดำเนินต่อไป โดยไม่ใส่ใจกับความกังวลของผม “แต่ไม่ว่าจะตั้งใจไปร้านไหนใน 3 ร้านนี้ ฮามูระก็คงทำอะไรพลาดสักอย่าง ลงท้ายเลยไม่ได้กินข้าวเที่ยง ต้องไปกินที่โรงอาหารนักศึกษา ‘ทั้งที่ไม่ได้ตั้งใจ’ ก่อนจะกลับมาเข้าห้องบรรยายได้ทันแบบเฉียดฉิว แล้วพลาดแบบไหนกันนะ”

โดยามะคิดแวบหนึ่งก่อนจะเอ่ยขึ้น

“เงินไม่พอหรือเปล่า ที่คิดได้ก็น่าจะแค่เรื่องนั้นนะ ที่โรงอาหารถูกกว่าเลยกลับมากินได้”

“...ไม่นะ” ยางุจิปฏิเสธอีกครั้ง “ต่อให้เป็นที่โรงอาหารก็เถอะ กินตามปกติก็ร่วม 500 เยนแล้ว และตอนนี้มันเพิ่งจะกินเครื่องดื่มจากเครื่องบาร์ไป 400 เยน ก็แสดงว่าต้องมีเงินอยู่ในระดับหนึ่งละ”

“ถ้าเป็นเมนูของร้าน <นิคุโนะนารุคิ> ละก็ร่วม 1,000 เยนขึ้นไปนา ถ้าเกิดมีอยู่ 900 เยน ก็จำเป็นต้องกลับมากินโรงอาหารนักศึกษาเป็นเรื่องธรรมดา”

“นี่ก็ดูดีๆ สิ ร้าน <นิคุโนะนารุคิ> นะ อยู่ใกล้ที่สุด เดินไปแค่ 5 นาที ต่อให้เดินไปเสียเที่ยวก็ไม่ได้เสียเวลาเปล่าถึงขนาดนั้น ต่อให้ออกจากห้องเรียนไปที่ร้านแล้วย้อนกลับมาโรงอาหารจะกินเวลา 20 นาที แต่ก็ยังมีเวลาพักเที่ยงเหลืออีกตั้ง 30 นาที”

“ถ้ามีเวลา 30 นาที จะกินข้าวที่โรงอาหารนักศึกษาที่ไม่เห็นต้องรีบร้อนถึงขนาดนั้น ต่อให้เวลาที่ใช้จากประตูหน้าหรือจากประตูทิศใต้ไปถึงโรงอาหารจะต่างกันก็จริง แต่ถ้ามีเวลา 5 นาที ยังไงก็มาเข้าห้องเรียนทัน”

“ถ้าเป็นร้าน <นิคโอะนารุคิ> ต่อให้พลาดเรื่องกะเงินผิด แต่ก็น่าจะใช้เวลาให้เหลือเพื่อ ดังนั้นร้านที่น่าจะไปก็น่าจะเป็นร้าน <คูโรคาวะ> หรือไม่กี่ <BLTQ> มากกว่า 2 ร้านนี้ถ้ามีเงิน 900 เยน ก็ถือว่าผ่านในด้านราคา”

โคยามะระดมสมองต่อ ไปที่ตึกโรงอาหารอีกครั้ง กดโคล่าใส่แก้วแล้วย้อนกลับมาใหม่

“จะว่าไปแล้ว เมื่อเช้าฮามุระก็ลุกลี้ลุกลอนออกจากบ้าน ตอนเที่ยงก็วิ่งอ้าวเข้าห้องเรียน นายนี้มันเซ่อซวกว่าที่คิดแฮะ...หือ”

โคยามะระสะดุดตาถุงผ้าของผมที่วางไว้ข้างที่นั่ง “แยะแล้ว” ผมคิด

“ฮามุระ ตอนที่เราไปซื้อเสื้อผ้ากันเมื่อวาน นายสะพานกระเป๋าดึงไปเล็ก ๆ ไม่ใช่เหรอ งั้นถ้านายตาลีตาเหลือกออกจากบ้านเมื่อเช้านี้ก็อาจเป็นไปได้ว่า...”

“อย่าบอกนะ” ยางุจิขึ้นเสียง “ว่านายลืมกระเป๋าสตางค์ไว้ในกระเป๋าดึงเมื่อวานนะ”

เจ้าพวกนี้มันร้ายจริงๆ นึกไม่ถึงว่าจะสะดุดใจเรื่องนี้ได้

“แต่เดี๋ยวลี ถ้าไม่มีกระเป๋าสตางค์ แล้วจะไปกินที่โรงอาหารนักศึกษาได้ไง”

“อ้อ สมัยนี้นะมีแอปจ่ายเงินในสมาร์ตโฟนออกเยอะแยะ แต่ฮามุระไม่คุ้นกับเรื่องแบบนี้ ฉะนั้นไม่เคยเห็นมันใช้เลย แต่บัตรนักศึกษานะ ใช้แทนบัตรสมาร์ตการ์ดจ่ายเงินในมหา'ลัยได้นะ”

“ปกติใครๆ เขาก็จะใส่บัตรนักศึกษาไว้ในกระเป๋าสตางค์ด้วยไม่ใช่หรือไง อีกอย่าง แล้วมันจ่ายค่าเครื่องดื่มที่นี้ยังไงละ เอาบัตรนักศึกษามาจ่ายไม่ได้ด้วยนา อย่าบอกนะว่าคิดจะให้พวกเราเลี้ยงนะ ฉันทก็ไม่เอาด้วยเด็ดขาด”

คำพูดของโคยามะสื่อความใจแคบ แต่ไม่ต้องห่วงหรอก คำพูดที่ว่าการกระทำของฉันอยู่ภายใต้สามัญสำนึกนั้น ฉันไม่ได้โกหก

คนที่ดูใจได้ก่อนก็คืออย่างจิ

“ไมลี ยังมีการ์ตอีกใบที่ฮามูระต้องพกไว้แน่นอน คือบัตรเติมเงินสำหรับเดินทาง ถ้าใช้การ์ตนั้นก็จ่ายค่าเช่าจักรยานได้ บางที่อาจมีแค่บัตรนักศึกษากับบัตรเติมเงินสำหรับเดินทาง ที่ฮามูระมันพกไว้จนกระทั่งเข้าตังค์ก็ได้”

ตอบถูกเฉง! ผมเองขึ้นรถไฟจากสถานีที่ห่างออกไป 2 สถานีมาเรียนก็เลยพกบัตรเติมเงินใส่กระเป๋าเสื้อแยกต่างหากจากกระเป๋าสตางค์ ในยุคนี้การ์ตชนิดนี้สามารถใช้กับร้านอาหาร ร้านเครื่องดื่มได้ และแน่นอนว่าใช้กับโรงอาหารนักศึกษาได้เช่นกัน

และเช่นนี้เอง พวกเขาก็ได้บัจจัยที่จะนำไปสู่ข้อสรุป

“ฮามูระกำลังจะนั่งในร้าน แต่เพิ่งรู้ว่าไม่ได้พกกระเป๋าสตางค์ ถึงจะมีบัตรนักศึกษา แต่ก็ใช้ที่ร้านไม่ได้ ส่วนบัตรเติมเงินสำหรับเดินทางก็เหลือยอดเงินแค่พอสำหรับดริงก์บาร์ พอรู้ว่าไม่มีเงินพอจ่าย ฮามูระก็เลยน้ำตาตกใน ย้อนกลับมาที่โรงอาหารนักศึกษา ร้าน <นิคุโนะนารุคิ> ถ้าเดินไปก็กินเวลาขาไป 5 นาที ส่วนร้าน <BLTQ> กับร้าน <คุโรคาวะ> นั้น ถ้าปั่นจักรยานไปก็ใช้เวลาขาไป 5 นาที นั่นคือใช้เวลาเดินทางพอๆ กัน แต่ร้าน <BLTQ> ต้องเสียเวลารอเข้าร้าน 10 นาที จากห้องเรียนไปประตูทิศใต้ และจากประตูทิศใต้ไปโรงอาหารใช้เวลารวมกัน 10 นาที ถ้าไปร้าน <BLTQ> ละก็ ทั้งขาไปขากลับบวกเวลาที่ต้องรอเข้าร้านก็กินเวลา 30 นาที แต่ถ้ากินที่โรงอาหารตั้งแต่สั่งไปจนกินเสร็จก็กินเวลาแค่ 15 นาที เหลือเวลา 5 นาทีให้กลับเข้าห้องเรียน มันก็ทันแบบเฉียดฉิวละนะ”

“ร้านที่ฮามูระไปต้องเป็น <BLTQ> คำพูดที่น่าจะต่อจาก ‘ไม่ว่าพลาดเลยเรา’ ก็ควรจะเป็น ‘ดันลืมหักกระเป๋าสตางค์เสียนี้’ ถ้าไปร้าน <คุโรคาวะ> หรือ <นิคุโนะนารุคิ> เสียตั้งแต่แรก แป็บเดียวก็กลับมาเรียน

ได้แล้ว ว่าไง ฮามูระ การสันนิษฐานของพวกเราเป็นไปบังละ”

โดยยามะกับยางูจิมองผมด้วยสีหน้าเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจ
ผมประกาศด้วยความเคารพอย่างสูงสุดต่อหน้าพวกเขาซึ่งเปิดเผย
ข้อสันนิษฐานแบบฟุ่มสุดตัว

“เสียใจด้วย <BLTQ> ไม่ได้เกี่ยวกับการสันนิษฐานนี้เลย”

หลังจากแยกกับเจ้า 2 คนนั้น ที่ที่ผมไปต่อก็คือร้านหนังสือเก่าเจ้า
ประจำ

เป้าหมายของวันนี้คือซีรีส์นิยาย ‘มิสมาร์เฟิล’ ของอกาทา คริสตี
และซีรีส์ ‘เทลส์ ออฟ เดอะ แบล็กวิโดเวอร์’ ของไอแซ็ก อาซิมอฟ ซึ่งต่าง
ก็เป็นนิยายแนวสืบสวนแบบนักสืบนั่งเก้าอี้ ที่แฟนนิยายสืบสวนสอบสวน
ต่างรู้จักกันดี ผมตั้งใจว่าจะซื้อชุดใดชุดหนึ่งไปไว้เป็นหนังสืออ้างอิงชั่วคราว
สำหรับชมรมคนรักเรื่องลึกลับ เพราะคิดว่าหนังสือที่เกี่ยวข้องกับนักสืบนั่ง
เก้าอี้เอกเขนก ตัวเองไม่ต้องไปถึงที่เกิดเหตุ แต่อาศัยคำอธิบายหรือข้อมูล
ในมือในการสันนิษฐานหาความจริงนั้น มันน่าจะเป็นเรื่องละเอียดและ
ค่อนข้างจะแปลกใหม่สำหรับคุณฮิโรโกะที่มักจะไปอยู่ในที่เกิดเหตุ

ผมใคร่ครวญข้อสันนิษฐานที่รับฟังเมื่อก็ไปตามลำดับ

สำหรับมือใหม่ในการสืบสวนแล้ว ถือว่าสอบผ่าน ไม่ว่าจะเป็นอย่าง
ในแง่ข้อมูลที่ได้จากการสังเกตและวิธีปะติดปะต่อข้อมูลนั้นก็ล้วนแต่น่าทึ่ง ที่
สำคัญ การที่ทั้ง 2 คน ตั้งหน้าตั้งตาไขปริศนากันอย่างจริงจังนั้นเป็นเรื่อง
น่ายินดีสำหรับประธานชมรมคนรักเรื่องลึกลับอย่างผม ในจุดนี้ผมต้อง
ยอมรับว่า เจ้า 2 คนนี้มีความรักต่อเรื่องลึกลับพอสมควร

ทว่าในเมื่อตั้งเงื่อนไขไว้แล้วว่าจะต้อง “ไขปริศนาให้ได้” เสียก่อน
เพื่อจะเข้าชมรม ครั้งนี้ก็จำต้องให้พวกเขายอมแพ้ไปให้ได้

มีข้อผิดพลาดอยู่มากมาย อย่างเช่นพวกเขาสันนิษฐานว่าผมพบ
บัตรนักศึกษาและบัตรเติมเงินสำหรับเดินทางไว้คนละที่กับกระเป๋าต๋างค์

แต่ผมเอาบัตรนักศึกษาใส่ไว้ในกระเป๋าตางค์ด้วย วันนี้เลยไม่ได้พกบัตรติดตัว แต่ในทางกลับกัน บัตรเติมเงินสำหรับเดินทางนั้นผมใส่ไว้ในกระเป๋าเสื้อ และในบัตรก็มียอดเงินเหลืออยู่ 900 เยน ซึ่งต่างไปจากที่พวกเขาคาดเดาว่าผมมีเงินแค่พอจะจ่ายค่าตริงก์บาร์

สิ่งที่พวกเขา มองข้ามไปก็คือข้อมูลอย่างหนึ่ง

นั่นก็คือคำคำแรกว่า ‘ช่วยข้าช่วยซ็อน’ ที่ผมโพล่งตอนพรวดพราดเข้ามาในห้องเรียน

คำว่า ‘ช่วยข้าช่วยซ็อน’ นั้นหมายความว่า *ไม่ได้พลาดแค่ครั้งเดียว* ตอนพักเที่ยง ร้านแรกที่ผมมุ่งหน้าไปก็คือร้าน นิคุโนะนารุกิ เดินจากประตูหน้าไปแค่ 5 นาที

พอไปถึงร้าน ผมก็รู้ตัวทันทีถึงความผิดพลาดอย่างแรก นั่นคือลืมกระเป๋าตางค์ แม้จะมีบัตรเติมเงินสำหรับเดินทาง แต่เมนูอาหารของร้าน <นิคุโนะนารุกิ> นั้นแต่ละอย่าง 1,000 เยนขึ้นไป จำนวนเงินจึงไม่พอ ซึ่งก็ถือว่าเป็นไปตามที่ทั้ง 2 คนสันนิษฐานไว้

เพียงแต่ผมไม่ได้ย้อนกลับมาที่โรงอาหารเลยตั้งแต่ตอนนั้น แต่ตรงไปที่ร้าน <คุโรคาวะ> ซึ่งระยะทางเดินจากร้าน <นิคุโนะนารุกิ> ไปอีก 5 นาที ไปได้กลับก็น่าจะทันเวลาตามที่วางแผนเอาไว้ แต่น่าเสียดายตรงที่เป้าหมายหลักในตอนแรกของผมคือร้าน <นิคุโนะนารุกิ> ผมก็เลยไม่ได้เข้าจักรยานเอาไว้ ซึ่งถ้าผมเส็งร้าน <คุโรคาวะ> ไว้ตั้งแต่แรก ก็คงจะเข้าจักรยานมาช้ไปแล้ว

อย่างไรก็ตาม ผมใช้เวลา 5 นาทีเดินไปถึงร้าน <คุโรคาวะ> แล้วก็รู้ตัวทันทีว่าทำพลาดอีกเป็นครั้งที่ 2 ร้าน <คุโรคาวะ> เป็นร้านที่สามี่ภรรยาชธาเปิดร้านแก๊ง อาจารย์ที่มหาวิทยาลัยก็ยังคงบอกว่า “ที่นั่นไม่เคยเปลี่ยนไปจากสมัยก่อนเลย”

ใช่ ต้องจ่ายด้วยเงินสดเท่านั้น

ถ้าให้บรรยายถึงความท้อแท้ในตอนนั้นละก็ คิดแล้วได้แต่ถอนใจ

เจ้าเพื่อน 2 คนนี้คงจะติดนิสัยจ่ายเงินสดตลอดเวลาที่อยู่นอกมหาวิทยาลัย ก็เลยไม่ทันนึกถึงข้อนี้กระมัง

ลงท้าย เวลา 5 นาทีที่เดินจากห้องเรียนไปประตูหน้า และไปกลับร้านอีก 20 นาทีก็สูญเปล่า ผมต้องเดินจากประตูหน้าไป 5 นาที ไปยังโรงอาหารนักศึกษา รวมสั่งและกินอาหารที่นั่นอีก 15 นาที แล้วผมก็เหลือเวลาแค่ 5 นาที เพื่อกลับเข้าห้องเรียน และนี่แหละคือสาเหตุที่แท้จริงที่ผมเข้าเรียนทันแบบเฉียดฉิว

พอเฉลยเรื่องนี้ออกไป 2 คนนั้นก็โมโหหัวพัดหัวเหวี่ยง บอกว่า “เรื่องพรรคนั้น ใครจะไปรู้ด้วยเล่า”

ผมขอโทษขอโพยอยู่ในใจ แต่ก็แอบโล่งใจนิดหน่อย

ในเมื่อเป็นชมรม แม้จะไม่ได้เป็นทางการก็เถอะ จะอยู่กันแค่ 2 คนกับคุณฮิโรโกะไปตลอดก็คงจะไม่ได้

แต่กระนั้น ผมอยากจะขอเวลาอีกนิด ก่อนจะเปิดรับสายลมใหม่เข้ามาสู่ชมรมคนรักเรื่องลึกลับ

หากมีสายลมใหม่เข้ามา มันก็จะเข้ามาแทนที่บรรยากาศเก่าก่อน และเมื่อเป็นเช่นนั้น ชมรมคนรักเรื่องลึกลับที่ผมรู้จักก็จะหลงเหลือแค่ภายในใจของผม

มันเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ ทว่าแม้จะปฏิเสธสายลมใหม่ ไซ้ว่าบรรยากาศเก่าๆ จะหวนคืนมา

แต่ก็รอไปอีกนิดเถอะ อย่างน้อยก็รอให้หน้าร้อนมาถึงอีกครั้ง

ขอให้บรรยากาศเก่าๆ ของชมรมคนรักเรื่องลึกลับยังอยู่ แม้เพียงหยิบมือเดียวก็ยังดี

ตี-ด... ตี-ด...

จู่ๆ สมาร์ทโฟนที่ใส่ไว้ในกระเป๋าหลังก็สั่นรัว รวากับจะดังผมออกจากภวังค์ความคิด

พอหยิบมาดู ชื่อที่แสดงบนหน้าจอก็คือคุณฮิรุโกะ ปกติเธอจะส่งข้อความติดต่อนีนา ทำไมกัน

“ฮามุระคุง นี่ฉันเอง”

ได้ยินเสียงดนตรีประกอบ เป็นดนตรีสโตร์อิเล็กทรอนิกส์ เธอน่าจะอยู่ที่ร้านเกม ไมสิ อาจเป็นผู้คาราโอเกะก็ได้

แต่น้ำเสียงของคุณฮิรุโกะกลับจริงจัง ตรงกันข้ามกับเสียงดนตรีประกอบคึกคัก

“โทษทีที่แจ๊สกะทันหันไปหน่อย แต่อยากให้รับมาหาเดี๋ยวนี้เลย”

“มีอะไรเกิดขึ้นหรือครับ”

“ตอนนี้ฉันกำลังคุยเรื่ององค์กรรมมาดาระเมะอยู่กับคนคนหนึ่ง”

คำพูดที่ไม่คาดคิดนั้นทำให้ใจผมเต้นระทึก

ในเมื่อชื่อขององค์กรรมนั้นถูกเอ่ยขึ้นมา มันย่อมไม่ใช่เรื่องธรรมดาแน่นอน

“มาตามแผนที่ที่ฉันกำลังจะส่งไปให้ แต่ไม่ได้บังคับหรอกนะ”

คำพูดทั้งทำยนั้นทำให้ผมขจัดใจอย่างบอกไม่ถูก ตอบว่า “ผมจะไปครับ” แล้ววางสาย พอข้อมูลแผนที่ถูกส่งมาถึงผมก็ออกวิ่ง

จุดหมายที่ระบุเป็นห้องหนึ่งในตู้คาราโอเกะที่อยู่คนละทางกับบ้านผม ห่างออกไป 2 สถานีรถไฟ เสียงดนตรีประกอบเมื่อกี้ก็เป็นเสียงของตู้คาราโอเกะจริงๆ นั่นแหละ

จุดนับพบไม่ใช่ร้านกาแฟหรือภัตตาคาร ทำให้ผมยิ่งระแวง แกรมเป็นห้องแยกและกันเสียงอีกต่างหาก

องค์กรรมมาดาระเมะเป็นองค์ที่ก่อตั้งขึ้นภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 โดยเศรษฐีชื่อมาดาระเมะ เอทตสึ หนังกานั้นทำการวิจัยเรื่องผลิตภัณฑ์ยา แต่เป้าหมายแท้จริงนั้นคือการสนับสนุนการวิจัยที่ไม่ถูกพันนาการด้วยหลักจริยธรรมหรือมนุษยธรรมใดๆ เป็นองค์ที่รู้จักระงับของประชาชนทั่วไปมาจนถึงทุกวันนี้

ในความเป็นจริงแล้ว 2 คดีที่ผมเข้าไปพัวพันด้วยในครั้งปีมานี้ล้วนเกี่ยวข้องกับองค์กรมาดาระเมะ แต่ไม่ว่าคดีไหนต่างก็ไม่ได้ถูกเปิดเผยต่อสาธารณชน

คนที่รู้เรื่องขององค์กรมาดาระเมะพอที่จะคุยด้วยได้ เท่าที่ผมรู้จักมีแต่นักสืบชื่อโคโดที่คุณอิรุโกะสนิทสนมด้วย แต่ถ้าคู่สนทนาครั้งนี้คือโคโดละก็ คุณอิรุโกะก็ไม่น่าจะพุดจาแบบเมื่อกี้

ดูเหมือนจะมีการแจ้งกับพนักงานร้านไว้ก่อนแล้วที่ผมจะมา พอบอกหมายเลขห้องที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ ผมก็ถูกพามาที่ชั้น 2

ที่หมายเป็นห้องใหญ่ตรงหัวมุม พอมาถึงประตูกระจก ประตูถูกเปิดจากข้างใน แล้วสาวสวยผมดำก็ชะโงกหน้ามา คุณอิรุโกะนั่นเอง

“ขอบใจที่มา เข้ามาสิ”

เธอสวมเสื้อเบลล่าสีขาวยกกับกระโปรงดำดูเป็นทางการ คลุมทับด้วยเสื้อคาร์ดิแกนเนื้อนุ่มสีเบจ ผมเข้าไปยังด้านในสุดของโซฟาใกล้ๆ เสื้อโค้ดที่เธอพับวางไว้ แล้วหย่อนตัวลงนั่ง ชาย 2 คนนั่งขนานติดะอยู่ คนที่อยู่ฝั่งตรงข้ามทางขวามือนั้นอายุราว 40 ส่วนชายที่นั่งข้างๆ นุ่มกว่าเล็กน้อยอายุน่าจะประมาณ 30 ต้นๆ

“ค่อยใจใจไปที ก็คุณผู้หญิงเป็นคนบอกว่าอยากจะให้ฟังเรื่องราวจากปากเธอโดยตรงจะดีกว่า”

ผู้ชายคนขวามือยิ้มไม่สะทกสะท้าน สวมเสื้อเชิ้ตสีขาวคลุมทับด้วยแจ็กเกตที่แม้แต่ผมเองก็ยังคงออกว่าเป็นของราคาแพง ใบหน้านั้นเรียกได้ว่าหล่อเหลา ผมด้านหน้าที่เซตไว้ราวกับจะขับเน้นหน้าผากได้รูปนั้นให้ความรู้สึกสง่างามราวกับรถสปอร์ตซัดเงาแวบ

“เราสั่งเครื่องดื่มไว้ให้แล้วครับ”

ชายร่างผอมที่นั่งข้างๆ ส่งแก้วเมลอนโซดามาให้ คุณอิรุโกะคงเป็นคนเลือกให้ผมกระมัง

คงจะนัดแนะกันไว้แล้วว่าจะไม่ให้พนักงานร้านเผลอเข้ามาระหว่างที่คุยกัน

ชายคนนี้สวมชุดสูทดูเป็นนักธุรกิจ ต่างกับผู้ชายทางขวามือ ถ้าจะพูดให้ดูดี โบน้าเขาดูสงบนิ่ง แต่ถ้าจะพูดให้ดูแย่ก็คือโบน้าแบน แก้มตอบ ไร้ชีวิตชีวา มีแต่จมูกที่โด่งพุ่ง เขาน่าจะเหมาะกับเสื้อกาวน์มากกว่าชุดสูท

“ฮามูระ ยูซุรุคุงคะ เป็นรุ่นน้องที่มหา’ลัย”

พอคุณฮิรุโกะแนะนำให้ ชายทางขวามือก็โน้มตัวพลางบอกชื่อ

“ประธานบริษัทนารุชิมะ IMS นิธินิปปอน นารุชิมะ โทจิคุรับ ส่วนคนนี่คือเลขานุการชื่ออูราอิ IMS นั้นย่อมาจากสถาบันวิจัยทางการแพทย์ เขาเป็นบริษัทลูกของนารุชิมะกรุ๊ป ทำหน้าที่วิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ยาต่างๆ”

ชายที่ถูกแนะนำว่าชื่ออูราอิรีบลุกจากเก้าอี้ ยื่นนามบัตรของทั้ง 2 คนมาให้ พร้อมๆ กันนั่นคุณฮิรุโกะซึ่งคงจะหาข้อมูลเผื่อเอาไว้แล้วก็เปิดเว็บไซต์ของบริษัทในจอมือถือแล้วยื่นให้ผมดู ในนั้นมีภาพถ่ายโบน้าของนารุชิมะที่อยู่ต่อหน้าพวกเราตอนนี้จริงๆ

นารุชิมะกรุ๊ปนั้นเป็นบริษัทผลิตยาและเวชภัณฑ์ซึ่งคนที่อาศัยอยู่ในญี่ปุ่นไม่มีใครไม่รู้จัก ว่าแต่ประธานบริษัทวัยหนุ่มคนนั้น แม้จะเป็นแค่บริษัทลูกก็เถอะ มีฐานะอะไรกับคุณฮิรุโกะ

อูราอิพูดเสริม

“ตอนที่พูดคุยกับคุณเคนซาคิ ทราบมาว่าคุณฮามูระมีเรื่องมีราวกับองค์กรมาดาระเมะอยู่ไม่ใช่น้อย จะขอข้ามในรายละเอียดไว้ก่อน แต่นารุชิมะกรุ๊ปนั้น ในอดีตก็เป็นบริษัทหนึ่งที่เคยสนับสนุนทางการเงินให้การวิจัยขององค์กรมาดาระเมะ”

พอได้ฟังเนื้อหาหน้าตาก็ ผมเลยตั้งสติรับแทบไม่ทัน

“พวกคุณคงจะทราบแล้วว่าองค์กรมาดาระเมะถูกยุบไปเมื่อปี 1985 ข้อมูลวิจัยต่างๆ ถูกยึดไว้เพื่อความปลอดภัยของสาธารณชน แต่มีข้อมูลเพียงส่วนเดียวที่ถูกปล่อยออกไป และถูกส่งมอบให้ผู้สนับสนุน แม้จะเป็นข้อมูลวิจัยที่ไม่สมบูรณ์ แต่ถ้าพิจารณาจากมาตรฐานทางวิทยาศาสตร์ในยุคนี้ ก็ถือว่ามีมูลค่ามหาศาล”

“หมายความว่านารูชิมะกรุ๊ปเติบโตมาเพราะได้รับประโยชน์จากการวิจัยขององค์กรมาดาระเมะงั้นหรือครับ”

พอมถามอย่างดังเล อูราอากิก็ตอบรับสั้นๆ ว่า “ใช่ครับ”

ไวรัสที่ถูกใช้ในคดีก่อการร้ายแพร่เชื้อที่เกิดในแถบทะเลสาบซาเบะฮาเมื่อฤดูร้อนปีที่แล้ว ก็ถูกพัฒนาโดยอาศัยข้อมูลทดลองที่องค์กรมาดาระเมะทิ้งไว้ นี่ก็ไม่ถึงว่าจะมีข้อมูลอื่นที่หลุดรอดมาอีกหรือ

คุณอิรุโกะคงจะรับรู้ได้ถึงรังสีความโกรธ เธอเลยแอบยื่นมือได้โต๊ะมาแตะแขนผมไว้ให้ใจเย็นๆ พลังพูดว่า

“องค์กรมาดาระเมะไม่ได้วิจัยบนพื้นฐานของอุดมการณ์เป็นภัยหรือกนะ ผลการวิจัยที่นำมาใช้ประโยชน์เพื่อเป้าหมายที่สุจริตก็มีอยู่”

“คุณเคนซาคิเป็นผู้หญิงที่ฉลาดนะ เลยกุยกั้นเข้าใจง่าย ค่อยโล่งอกไปหน่อย”

นารูชิมะพยักหน้าอย่างพอใจ แล้วพูดต่อ

“เทคโนโลยียอดเยี่ยมนั้น แม้จะนำพัฒนาการมาสู่โลก แต่ก็แฝงความเสี่ยงที่จะพาโลกไปสู่ความพินาศไว้ด้วย ดังนั้นผู้ที่รับสืบทอดเทคโนโลยีจึงต้องเป็นผู้ที่มีวิสัยทัศน์อันชอบธรรม ในจุดนี้ เหตุการณ์ที่ทะเลสาบซาเบะฮาก็คือว่าเป็นโศกนาฏกรรม”

“สืบเรื่องนั้นมาแล้วหรือครับ”

นารูชิมะแค่ขยับตาให้เป็นเชิงยอมรับ อ้าแขนอย่างวางมาด

“เรื่องแบบนั้นไม่ควรจะเกิดขึ้นซ้ำสอง ฉันจึงลงมือตรวจสอบเอกสารเก่าๆ ซึ่งหลงเหลืออยู่ในบริษัทเพื่อดูเรื่องเทคโนโลยีอื่นๆ ที่รั่วไหลออกไปแล้วพบความบังเอิญซ้ำซ้อนกันหลายอย่าง จึงได้รู้ว่ามีใครบางคนที่ถูกซ่อนสิ่งสำคัญเอาไว้”

“สิ่งสำคัญอะไรครับ”

พอมถาม นารูชิมะก็ส่ายหน้า

“เรื่องต่อจากนี้ ถ้าเธอไม่ยอมรับเงื่อนไขของเราก่อนก็เล่าต่อไม่ได้”
ไม่รู้ว่าเพราะรำคาญกับการเล่าเรื่องแบบยักทำลีลาเยอะของเขา
หรือเปล่า คุณฮิรุโกะก็เลยชิงบอกให้

“เขาบอกว่าอยากให้เราร่วมทางไปด้วย เพื่อจะไปยึดสิ่งสำคัญอะไร
นั่นกลับคืนมานะสิ”

“ยึดคืน นั่นไปแจ้งตำรวจ ขอหมายค้นบ้านเลยไม่ดีกว่าหรือครับ”
พอได้ยินคำพูดนี้ นารุชิมะก็มองผมด้วยสีหน้าเยาะหยัน ยิ้มพอ
เป็นพิธี

“อำนาจของทางการนะ ใช่ว่าจะไว้ใจได้เสมอไปหรอกนะ การ
ควบคุมข้อมูลของญี่ปุ่นนะมีช่องโหว่เยอะแยะ ดีไม่ดีจะถูกหน่วยงานสืบ
ความลับต่างชาติระแคะระคาย เอาไปใช้ประโยชน์เอาได้ ไวรัสในคดี
โรคระบาดท้องถิ่นที่ทะเลสาบซาเบะอาแพร่ไปทั่วโลกในหลายๆ เส้นทาง
อยู่ในสภาวะที่ไม่รู้ว่าใครจะเอาไปใช้วิจัยอะไรบ้าง เพื่อเป็นการป้องกัน
ก่อนอื่นเราควรจะไปยึดมันคืนมา และประเมินมูลค่าอย่างถูกต้อง”

คำพูดนั้นแฝงแววไอ้อวด แต่ต่อให้ผมทักท้วงข้อนี้ก็เชื่อว่า
เปลี่ยนแปลงจิตใจของนารุชิมะได้ ผมเลยชวนคุยต่อ

“แต่ให้พวกเราไปด้วยเนี่ย จะช่วยอะไรได้หรือครับ”

“อย่าเพิ่งเข้าใจผิดนะ คนที่เราอยากให้ไปด้วยมีแค่คุณเคนซากิ แต่
เธอนะเป็นแค่ตัวแถม”

คุณฮิรุโกะชักจะฉุนกับคำตอบของนารุชิมะ อ้าปากจะคำน แต่ดูราอิ
ชิงตัดหน้าแก้ตัวให้เสียก่อน

“ต้องขออภัยด้วยครับ ตอนแรกเราติดต่อมาโดยตั้งใจจะขอให้คุณ
เคนซากิร่วมทางไปด้วยแค่คนเดียว เพราะสิ่งที่จำเป็นต่อเรานั้นไม่ใช่ข้อมูล
แต่เป็น คุณสมบัติของคุณเคนซากิ”

คุณสมบัติของคุณฮิรุโกะนั่นหรือ

ผมตกใจเหลือวไปมองข้างๆ คุณฮิรุโกะก็มีท่าที่นิ่งเฉย คงทราบ
เรื่องนี้แล้ว

“คดีก่อการร้ายแพร่โรคระบาดที่ทะเลสาบซาเบะอาทับคดีที่เขต
มากันเดิม เราค้นพบความจริงได้ทันทีว่าองค์กรมาดาระเมะเข้าไปเกี่ยวข้อง
ด้วย แต่ตอนที่รู้ว่าคุณหนูบ้านเคนซากิเข้าไปพัวพันด้วยทั้ง 2 คดีนั้น
ทำเอาตกใจเลย เราก็เคยได้ยินคำร่ำลือมาบ้างว่าตระกูลเคนซากิมิ ลูกสาว
เพี้ยนๆ แต่จะให้เชื่อเรื่องคุณสมบัติที่ดึงดูดเหตุร้ายเข้ามาหาฉัน มันก็ยาก
อยู่นะ”

เลยเป็นชนวนให้หารุซิมะตรวจสอบสวนที่ไปที่ไปของคุณฮิรุโกะ แล้ว
ล่วงรู้ว่่าก่อนหน้านั้นเธอได้เจอกับคดีต่างๆ มากมาย จึงได้มั่นใจว่าเรื่อง
คุณสมบัติที่ว่่านั้นไม่ได้เป็นแค่เรื่องโกหก

“แต่ที่บอกว่าคุณสมบัตินั้นจำเป็นต่อพวกคุณนะ หมายความว่า
เหรอกครับ”

อุราอิเหลือบมองประตูแวนหนึ่งราวกับระแวงสายตาคน แล้วตอบ
เร็วปรือ

“ขอเรียนตามตรงเลยนะครับ ตอนแรกมีบุคคลที่มีความเป็นไปได้ว่า
จะครอบครองข้อมูลขององค์กรมาดาระเมะอยู่ 3 คน เราตรวจสอบเกี่ยวกับ
กับ 2 คนในนั้นโดยละเอียดแล้ว แต่น่าเสียดายว่าประเมินผิดพลาดไป
ทั้งคู่ คนที่หมายหัวอยู่เลยเหลือแค่คนเดียว สำหรับพวกเรา ครั้งนี้จะยอม
ให้พลาดไม่ได้อีกเด็ดขาด และตอนนั้นเอง เราได้รู้เรื่องของคุณเคนซากิเข้า”

“เข้าใจละ”

คุณฮิรุโกะถอนใจเหมือนจะบอกว่าในที่สุดก็เข้าใจประเด็นได้เสียที

“มันก็เหมือนการแก้ลำเอากับคุณสมบัติของฉันนะแหละ ที่ที่ฉันอยู่
จะต้องเกิดอะไรขึ้นสักอย่าง และในเมื่อจะต้องเกิดอะไรขึ้นละก็ อย่างน้อย
พวกเขา也不需要คว่่าน้ำเหลวแน่นอน”

“หา!”

ผมหลุดอุทาน หากมองในมุมมองคนที่ถูกดึงเข้าไปพัวพันกับคดี
ฆาตกรรมสยของตั้ง 2 ครั้งแล้ว ความคิดทำนองนี้ของเธอไม่น่าจะถือว่า
สติสตั้งยังดีอยู่หรอกนะ

“นี่เข้าใจแล้วจริงๆ เหรอครับ ไม่มีอะไรจะรับประกันได้ว่าพวกคุณ
จะปลอดภัยนะครับ”

ทว่านารุชิมะกลับหุบรอยยิ้มเยาะหยันเมื่อที่นี้ พลังพยับหน้ารับ

“ถ้าไม่เข้าถ้าเสียก็ไม่ได้ลูกเสีย เป้าหมายในครั้งนี้มันมีค่าถึงระดับ
นั้นเสียละ เราจึงปล่อยโอกาสให้หลุดมือไม่ได้ เราได้จัดเตรียมกำลังคนไว้
เพื่อปกป้องคุณเคนซากิเอาไว้แล้ว แน่แน่นอนว่าฉันกับอุราอิก็จะไปด้วย คุณ
เคนซากิจะแคลงเหตุการณ์ก็พอ”

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ”

ผมตั้งท่าจะแย้ง แต่อุราอิขัดขึ้นด้วยน้ำเสียงสุภาพ

“ในความเป็นจริง คุณเคนซากิก็เห็นชอบด้วยแล้วนะครับ”

คุณอิรุโกะส่งสายตาขอโทษขอโพยให้

บ้าซัดๆ คุณอิรุโกะกลัวที่จะถูกลากเข้าไปพัวพันในเหตุร้ายอยู่แท้ๆ
หรือว่าเพราะแบบนี้ เลยจำเป็นต้องมีใครช่วยอีกแรง เลยต้องดึงเอาผมซึ่ง
เป็นเหมือนวัตสันมาอยู่ใกล้ๆ ตัวด้วยหรือเปล่า

“อยากจะสืบเรื่องขององค์กรมาดาระมะจนต้องทำถึงขนาดนั้น
เลยหรอครับ”

“ไม่ใช่แค่นั้นหรอก ฮามุระคงเองก็น่าจะรู้ตัวแล้วไม่ใช่หรือไงว่า มัน
ใกล้จะถึงเวลา แล้ว”

ผมสะดุ้ง กลั่นหายใจ ปกติแล้วเราจะเลี่ยงไม่พูดถึงเรื่องนี้ ซึ่งก็คือ
เรื่องรอบเวลาที่คิคุอิรุโกะจะถูกดึงเข้าไปพัวพันกับคดีใหญ่ๆ หากคิดว่าคดี
ทะเลสาบซาเบะอานั้นเกิดเมื่อเดือนสิงหาคม คดีเขตมากันเดมั้นเกิดเมื่อ
เดือนพฤศจิกายน ก็ไม่แปลกที่คดีต่อไปอาจกำลังจ่อคิวรอเกิดอยู่

“แทนที่จะรอให้ถูกดึงไปพัวพันกับคดีเมื่อไรก็ไม่รู้ ผู้เสนอหน้าเข้าไป
มีเหยื่อโดยที่รู้ตัวอยู่แล้วว่าจะไปอย่างไรบ้างกำลังจะเกิดขึ้นไม่ดีกว่าหรอ แถม
ยังมีคนคุ้มกันให้ด้วย ถือว่างานนี้มาได้จังหวะเหมาะพอดี”

เธอพูดอย่างเสแสร้ง

“ไม่ต้องห่วงหรอกนะ ฮามูระคงไม่ต้องมาด้วยก็ได้”

ความโกรธและความสังเวชปั่นป่วนในใจผม

“ถ้าฉันตามตัวผมมาทำไมกันล่ะครับ”

“ก็ถ้าฉันไปโดยไม่อธิบายอะไรเลย เกิดเธอไว้วางใจขึ้นมา ก็แะสิ แล้วถ้าเกิดไปซุ่มดักเธอที่หน้าแมนชั่นอีกก็คงจะไม่ไหว”

โดนพื้นผอยเรื่องเมื่อเดือนพฤศจิกายน นั้นก็หมายความว่าที่เรียกผมมาไม่ใช่เพื่อจะขอคำปรึกษา แต่เพื่อกำชับว่าเวลาที่เธอหายตัวไปอย่าได้ไว้วางยหรือหหรือ นี่จะทำเหมือนผมเป็นคนอื่นคนไกลไปถึงไหน

“...แล้วกะจะลงมือเมื่อไรหรือครับ”

คำตอบจากอุราอิสิ้นกระซิบ

“คืนนี้ครับ เสร็จจากนี้เราก็จะไปต่อกันเลย”

“ได้ไง ยังไม่ทันจะเตรียมตัวเลย”

“พวกเราไม่ต้องการให้ข่าวรั่วไหลอย่างเด็ดขาด นอกจากนี้เรายังมีเหตุผลจำเป็นที่จะต้องลงมือกันในคืนนี้”

คุณอิรุโกะหันมามองผมอีกครั้ง

ความรู้สึกที่แฝงอยู่ในสายตาคุณนั้นไม่ใช่การวิงวอนว่าอย่าไป หรือคาดหวังให้ไปด้วย แต่ถอดใจราวกับรู้อยู่แก่ใจแล้วว่าผมจะตัดสินใจอย่างไรแบบนี้แล้ว จากประสบการณ์ที่ผ่านมา ทำให้เธอเข้าใจดีว่าต่อไปนี้ผมก็ไม่อาจจะเลี่ยงที่จะเสนอหน้าเข้าไปร่วมในเหตุร้ายได้ และนี่ก็คงเป็นเหตุผลเดียวกันที่ทำให้เธอซึ่งหงุดหงิดอยู่กับคุณสมบัติตั้งตูดเรื่องร้ายให้เข้ามาหา ในครั้งนี้จึงสมัครใจเข้าไปหาคดีเสียเอง

เธอเจตนาเลือกเงื่อนไขที่จะให้ตัวเองอยู่ในสถานะได้เปรียบ เพื่อไม่ให้ผมซึ่งทำตัวเหมือนวัตสัน ต่อให้เธอไล่ตะเพิดก็ไม่ยอมไปไหน ต้องเจออันตรายไปด้วย

ถ้าลองย้อนคิดดู มันก็มีลางบอกเหตุอยู่แล้วว่าคุณอิรุโกะจะตัดสินใจทำเช่นนี้ ในครั้งก่อนนั้น เธอไม่ได้แค่เพียงใช้ทักษะการคาดการณ์

เพื่อไขปริศนาเท่านั้น แต่ยังไม่เหตุปลอมนๆ เพื่อชี้สาเหตุการฉ้อให้ดำเนินไป
ในทิศทางที่ตัวเองประสงค์ด้วย

ความปรารถนาของเธอที่จะเปลี่ยนเป็นฝ่ายรุกเมื่อไรก็ได้
ทำให้ผมประหวั่น

ถึงกระนั้น ผมก็ได้แต่ตอบ... คำที่เธอแน่ใจอยู่แล้ว

“แน่นอน ผมก็ไปด้วยครับ”

“งั้นก็เอาตามนี้”

นารูชิมะตะบเข้าอาคารแล้วลุกขึ้น ยืนมือมาขอจับมือคุณฮิรุโกะและผม
ตามลำดับ มือนั้นสวยจนน่าชัง

เวลา 1 ทุ่ม เราออกจากตู้คาราโอเกะ โบกแท็กซี่ จุดหมายก็คือร้าน
สะดวกซื้อที่อยู่ริมถนนหลวง เป็นร้านที่มีลานจอดรถกว้างพอให้รถบรรทุก
เข้าจอดได้ ตอนแรกนึกว่าจะแวะซื้อของ แต่พอพวกเราลงจากรถ แท็กซี่ก็
ออกรถไปแล้ว

“เราจะจอดรถรับที่นี่ ก่อนออกเดินทาง ช่วยปิดโทรศัพท์มือถือ
ฝากไว้ที่อุราอิด้วย”

“กลัวพวกเราจะหักหลังโทรแจ้งตำรวจหรือคะ”

คุณฮิรุโกะไม่มีท่าที่ขุ่นเคือง ล้วงสมาร์ทโฟนในกระเป๋าเสื้อโค้ต
คนที่ป็นสีหน้าบูดบึ้งกลับเป็นนารูชิมะเสียเอง

“เราไม่อยากจะร่ำรอยไว้ในข้อมูลของสถานีเครือข่ายโทรศัพท์
เพราะอาจจำเป็นต้องใช้วิธีรุนแรงบ้าง ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ พวกเขาเอง
ก็คงไม่อยากทิ้งหลักฐานว่าเข้าไปพัวพันกับเรื่องวุ่นวายใช้มัยละ”

ท่าที่ที่เจ้าตัวประสาทกินเสียถึงขนาดนั้น มันก็สงสัยอยู่แล้วว่าเรื่องที่
กำลังจะทำนั้นคงรุนแรงอยู่ไม่น้อย

ไม่รู้เหมือนกันว่า ‘วิธีรุนแรง’ ที่พวกเขาพูดถึงนั้น มันบ่งชี้ถึงความผิด
ทางกฎหมายแค่ไหน แต่ถ้าให้คนทั่วไปอย่างพวกเราร่วมทางไปด้วยละก็
คงจะไม่ทำร้ายใครสักคนสักคน

เราทำธุระต่อที่ร้านสะดวกซื้ออีกเล็กน้อย ฆ่าเวลาไป 30 นาที แล้วรถบรรทุกคันหนึ่งก็เคลื่อนตัวเข้ามาในลานจอดรถ จอดตรงมุมที่ออกมาจากร้านสะดวกซื้อแล้วไม่สะอึกตาจนเกินไป เป็นรถแบบมีตู้บรรทุก ด้านข้างมีชื่อบริษัทขนส่งเขียนอยู่

“น่าจะเป็นบริษัทปลอมแหงๆ”

คุณฮิรุโกะที่อยู่ข้างๆ จำฟัง ระเบิดระว่างเต็มที่ ผมเองเพิ่งจะนึก ระแวงนารุชิมะ กระซิบบอกคุณฮิรุโกะว่า “ไม่ใช่ว่าจะลักพาตัวพวกเรา หรือกระครับ”

“ถ้าตั้งใจแบบนั้น เขาคงไม่เข้าตู้คาราโอเกะที่โดนพนักงานร้านเห็น หน้า แล้วก็คงไม่ยอมให้ฉันติดต่อเธอแล้วละ”

ถ้างั้นก็ค่อยโล่งใจไปหน่อย

ชายสวมชุดคนงานสีเทาลงมาจากที่นั่งคนขับ รายงานต่อนารุชิมะ

“ทางนี้ไม่มีปัญหาอะไร”

ใบหน้าคมสันได้หมวกใหม่พร้อมกับไหล่กว้างๆ ดูน่าจะเป็นคนต่าง ชาติ แต่คำพูดนั้นเป็นภาษาญี่ปุ่น

เขาเหลียวมองรอบๆ บริเวณก่อนจะเปิดประตูด้านหลังของตู้ คอนเทนเนอร์ อูราอิวกักมือเรียกพวกเรา

“เชิญขึ้นไปได้เลยครับ”

ผมกับคุณฮิรุโกะมองหน้ากัน แล้วตัดสินใจก้าวเท้าขึ้นบันไดไปก่อน พอเข้าไปข้างในก็ถูกจ้องมองด้วยสายตาทหลายคู่ ถึงกับชะงักงัน

ในตู้คอนเทนเนอร์ไม่ได้มีสินค้าบรรจุไว้ แต่มีผู้โดยสารก่อนหน้า นั่งอยู่บนเบาะยาวที่ติดอยู่ 2 ฝั่ง ทางขวา 3 คน ทางซ้าย 2 คน ลักษณะ คล้ายรถธัมมวีของกองทัพที่เห็นบ่อยๆ ในหนัง พวกนี้คงเป็นกำลังคนที่ นารุชิมะพูดถึง

มุมมองด้านตู้คอนเทนเนอร์มีหลอดไฟเปลือยแค่ 2 ดวง สว่างพอ จะมองเห็นใบหน้าของผู้โดยสารที่อยู่ก่อนหน้า พวกเขาต่างก็สวมชุด

คนงานเหมือนคนขับ มีเพียงคนเดียวที่หน้าตาคล้ายคนญี่ปุ่น ที่เหลืออีก 4 คนเป็นคนต่างชาติ

“นั่งตรงนี้ก็ได้นะ”

ผู้หญิงผิวสีมะกอกที่นั่งอยู่ใกล้ๆ ทางขวามือ ทักทายมาด้วยภาษาญี่ปุ่นอย่างคล่องปาก หล่อนเป็นสาวสวย น่าจะมีเชื้อสายลาติน รอยยิ้มให้ความรู้สึกเป็นมิตร แม้จะนั่งอยู่แต่ก็มองออกว่าน่าจะตัวสูงกว่าผม ออกผาย ไหล่ผึ่ง

ผมนั่งลงข้างๆ หล่อน เมื่อคุณฮิรุโกะกับอุราอิตามขึ้นมา นั่งฝั่งตรงข้าม ประตูรถก็ถูกปิดจากด้านนอก นารุชิมะคงจะนั่งข้างคนขับ ผมดึงเข็มขัดนิรภัยแบบเรียบๆ ที่ไพล่จากที่นั่งมารัดเอาไว้

รถบรรทุกออกตัวกระชากอย่างแรง แล้วผู้ชายผมทอง ร่างท่วมท่าทางจะเป็นชาวยุโรปที่นั่งอยู่ด้านในสุดของเบาะฝั่งเดียวกับผมก็ถามด้วยภาษาญี่ปุ่น

“อุราอิ ผู้หญิงคนนั้นคือ ‘ลัคกี เกิร์ล’ เหรอ”

ไม่รู้ว่าไปฟังคำอธิบายแบบไหนมา เพราะสิ่งที่คุณฮิรุโกะเหนี่ยวนำมาหานั้นเป็นพวกเหตุร้ายซึ่งต่างกันลิบลับกับคำว่าโชคดี แต่จะว่าไปแล้วในมุมมองของเขา ถ้าหาสิ่งที่เหมาะสมตาไว้พบละก็ จะโชคดีหรือโชคร้ายก็คงจะไม่ใช่ปัญหากระมัง

“คนนี่คือคุณเคนซาคิ ฮิรุโกะ ส่วนคนนั้นเป็นเพื่อน ชื่อคุณฮามูระ ยูซุรุ ทั้งสองคนมาด้วยความสมัครใจครับ”

ทุกคนน่าจะเก่งภาษาญี่ปุ่น เพราะต่างก็ฟังคำอธิบายโดยไม่ได้ทำหน้าง

“ฮิรุโกะ ยูซุรุ เหรอ”

สาวลาตินที่นั่งข้างๆ ซึ่มายังพวกเราตามลำดับ ยิ้มหวานให้ คุณฮิรุโกะเองก็ยิ้มตอบ

“พวกเขาเป็นทหารรับจ้างที่ว่าจ้างมาเพื่องานครั้งนี้ เลือกลงมาชิกที่พูดภาษาญี่ปุ่นได้ครับ” อุราอิบอก

ผมครุ่นคิดว่าไปหาบุคลากรที่จะช่วยทำงานลับมาจากไหนนะ พลัง
ได้มองใบหน้าแต่ละคน สาวลาตินก็โบกมือให้ ทำหน้าตลก ชายร่างท้วมที่
เอ่ยขึ้นเมื่อก็ยกนิ้วหัวแม่มือให้

แม้พวกเขาจะแสดงท่าที่เป็นมิตร แต่ผมกลับรู้สึกตรงกันข้าม
ซึกเจ็บใจตัวเองที่ประเมินเหตุการณ์ต่ำไปหน่อย เพราะคิดว่าวิธีรุนแรงที่
นารูชิมะพูดถึงนั้นก็คงแค่บุกรุกอาคาร จัดตู้เซฟหรืออะไรทำนองนั้น แต่
ดูจากความบึกบึนและความสงบนิ่งของทีมงานที่ไปหามานั้น เห็นได้ชัด
เลยว่าชำนาญกับงานสายโหด นารูชิมะเอาจริงกับเรื่องที่จะใช้ประโยชน์
จากคุณสมบัติของคุณฮิรุโกะ ว่าแต่สิ่งที่จะต้องทำกันถึงขนาดนี้เพื่อให้ได้มา
มันคืออะไรกันแน่นะ

“นั่นแนะนำตัวกันไว้หน่อยแล้วกัน”

ชายที่นั่งอยู่ด้านในสุดทางฝั่งคุณฮิรุโกะพูดเสียงทุ้มเยือกเย็น การ
จะทายอายุฝรั่งนั้นเป็นเรื่องยาก แต่เขาน่าจะอยู่ในช่วง 40 - 50 ผมสีเงิน
ตัดสั้นจนแทบจะเป็นทรงลานบิน แม้จะมองจากชุดคนงานที่สวมอยู่ก็ดู
ออกว่ามีร่างกายบึกบึน

“ในสัญญาที่ทำกับนารูชิมะ พวกเราจะเรียกกันด้วยชื่อเล่น ฉันทคือ
‘บอส’ เคยสังกัดกองทัพอเมริกันจนถึงเมื่อ 7 ปีก่อน แม่ที่เสียไปแล้วเป็นคน
ญี่ปุ่น”

ชายที่นั่งถัดมาซึ่งหน้าตาดูเป็นคนญี่ปุ่นที่สุดในทั้งห้าคนพิมพ์เบาๆ
คนนี้น่าจะอายุราวๆ 30

“ขอโทษนะครับ ชื่ออะไรเหรอครับ”

“ชื่อ ‘อวาล์ (นกฮูก)’” คราวนี้ได้ยินชัด “คนเชื้อสายญี่ปุ่นรุ่นที่ 3
ชอบอกไว้ก่อนนะ เรายอมรับแค่ให้พวกนายติดตามไปด้วย อย่าขัดขวาง
เรื่องงานเสียวะ”

แล้วชายชื่ออวาล์ก็หลับตาลงเหมือนปิดชัตเตอร์ ดูเหมือนจะไม่ค่อย
พอใจนักที่พวกเราร่วมทางไปด้วย

ในทางตรงกันข้าม คนที่เอ่ยปากขึ้นอย่างว่าเรียงกลับเป็นชายผมทอง
ร่างท้วม

“เรียก ‘ชาร์ลี’ ก็แล้วกัน เคยเป็นทหารรับจ้างของอังกฤษ แต่หน้านั้น
ก่อนที่จะอ้วนขึ้น 20 กิโลนะ แล้วก็ไปเป็นทหารเสนารักษ์ด้วย ยินดีที่ได้รู้จัก”

“ทำไมถึงชื่อชาร์ลี่ยะคะ”

คุณฮิวโกะถาม เขาหัวเราะเอิ๊กๆ จนแก้มสั่น

“สมัยเด็กๆ แม่ชอบจับฉันใส่แต่เสื้อที่มีลายสนูปปีนะ แกรมหน้าตา
ฉันก็คล้ายๆ กับตัวละครเด็กผู้ชายในเรื่องด้วย เพื่อนๆ ก็เลยเรียกกัน
แบบนี้จนกลายเป็นชื่อเล่นไปเลย”

ที่นั่งคงจะแคบไปหน่อย เจ้าตัวเลยต้องขยับร่างใหญ่โตเพื่อปรับ
สมดุลบ่อยๆ

ต่อไปเป็นชายตัดผมทรงสกินเฮดที่ดูจะเป็นคนแอฟริกัน เขากำ
มือขวาใหญ่แบ่อเร่อ ยื่นมาทางเรา

“ฉัน ‘อาลี’ เป็นชื่อฮีโร่ที่ฉันชื่นชอบที่สุด คนญี่ปุ่นก็น่าจะรู้จักนะ”

“โมฮัมหมัด อาลี เหรอครับ”

“ใช่”

เขาทำท่าเอาหมัดต้อยท้องชาร์ลีนั่งอยู่ข้างๆ อีกฝ่ายก็แก้งร้อง
“โอ๊ย!” อย่างเจ็บปวด ดูแล้วไม่ได้มีบรรยากาศดีแต่อย่างใดในกองทัพ
แต่ราวกับเป็นนักเรียนไปทัศนศึกษากันมากกว่า แต่นั่นแหละยิ่งฟังว่า
ในตู้คอนเทนเนอร์นี้รวมไว้แต่บุคลากรที่น่าจะซ้ำของการรบ ทำให้ความ
กังวลของผมยิ่งทวีคูณ

คนสุดท้ายเป็นสาวลาตินที่นั่งอยู่ข้างผม

“ชื่อ ‘มาเรีย’ จ๊ะ ยินดีที่ได้รู้จัก ฉันเกิดที่ญี่ปุ่น เคยอาศัยอยู่ที่โตเกียว
เขตมินาโตะจนอายุ 5 ขวบ”

หล่อนยื่นมือมาให้ผมจับแล้วยังอุตสาห์ปลดเข็มขัดนิรภัย ยื่นแขน
ยาวๆ ไปขอจับมือกับคุณฮิวโกะที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามด้วย พอถามเรื่องที่มา

ของชื่อเล่น หล่อนก็ตอบด้วยน้ำเสียงสบายๆ ว่า “ก็ชื่อมันเข้าใจง่ายไม่ใช่หรือ” แต่ที่สเปนบ้านเกิดของหล่อนมีคนชื่อมาเรียเยอะเยอะไปหมด ผลออกนี้อาจจะเป็นชื่อจริงของหล่อนก็ได้

“ทุกคนรู้จักกันมาก่อนหรือครับ”

คนที่ตอบคำถามผมคือบอส

“อูราอิไปติดต่ोज้างวานอวาล์ แล้วอวาล์ก็หาคนมาอีกที ฉันเคยเจออวาล์สมัยอยู่ในกองทัพ ส่วนสมาชิกคนอื่นๆ นั้น นี่เป็นงานแรก”

สมาชิกคนอื่นๆ ยืนยันด้วยสายตา มีแต่อวาล์ที่ไม่แสดงการตอบรับใดๆ แต่ดูเหมือนต่างก็มีเส้นสายถึงกันอยู่ในสายงานใช้ความรุนแรงแบบนี้ และสุดท้ายอูราอิก็เสริมให้ว่า ชายสวมหมวกไหมพรมคนเมื่อกี้ที่ทำหน้าที่คนขับคือ ‘โค้ชแมน’

“โค้ชแมนที่แปลว่าสารถีสนะคะ”

คุณอิรุโกะพยักหน้าเบาๆ อยู่คนเดียว เพราะรับหน้าที่ขับรถ เลยได้ชื่อเล่นว่าสารถีสนหรือ ดูจากท่าทีของเธอที่กำลังทำความเข้าใจถึงชื่อของสมาชิกแต่ละคนอย่างเคย ทำให้ผมต้องรีบทบทวนในหัวตัวเองบ้าง

บอสที่เป็นหัวหน้า อวาล์ผู้เฝ้าขีมิที่ชื่อแปลว่านกฮูก ส่วนคนร่างท้วมๆ ราเร็งก็คือซารัลที่เป็นเจ้าของหมาสุนัขปี ชายแอฟริกันชื่ออาลีที่ชื่นชอบนกมวอยในตำนาน และผู้หญิงคนเดียวในกลุ่มคือมาเรียเชื้อสายลาติน

แม้แผนของนารุชิมะจะมีจุดที่น่าขบขันใจอยู่ แต่ทุกคนก็ดูเหมือนจะไม่ใส่ใจคนเลวร้าย

ไม่รู้เหมือนกันว่าคุณอิรุโกะคลายความเครียดไปได้แค่ไหน เธอถามเสียงดังแข่งกับเสียงรถแล่น

“จะบอกได้หรือยังคะ ว่าเรากำลังจะไปไหนกัน”

อูราอิพยักหน้า

“อูมะโกเอะ ดริมซิติ์ สวนสนุกท้องถิ่นที่อยู่นอกเมืองอูมาโกเอะ จังหวัด H ครับ”

ทั้งผมและคุณอิริโกะต่างก็ทำตาโต เป็นสถานที่ที่อยู่เหนือความคาดหมายไม่น้อย

“มันเคยถูกพูดถึงอย่างมากในโซเซียล ไม่รู้จักหรือครับ”

แม้แต่คนอย่างผมที่เคยไปดิสนีย์แลนด์กับที่บ้านแค่คนเดียว พอได้ยินก็ยังนึกออก

“หรือที่เค้าเรียกกันว่าซากโบราณสถานมีชีวิตหรือเปล่าครับ”

อุราอิตอบรับ แล้วอธิบายรายละเอียดต่อ

อูมะโกเอะ ดรีมซิตี เดิมทีมันเคยเป็นส่วนสนุกชื่อจักรวรรดิยุโรป อูมะโกเอะ ถูกสร้างขึ้นเมื่อราว 30 ปีก่อน ตอนที่ทางด่วนเชื่อมเมืองอุมาโกเอะกับเมืองใหญ่ที่จังหวัดทางใต้สร้างเสร็จใหม่ๆ ส่วนสนุกสไตล์กึ่งๆ บ้านนอกหลังเขาที่ยังงงว่าจะให้เป็นเมืองอูมะโกเอะสมชื่อ หรือจะให้เป็นแบบประเทศทางยุโรปกันแน่นั้น ได้เอาอาคารสไตล์ยุโรปตะวันตก เสื้อผ้าแบบชนเผ่า และสินค้าที่ผลิตเป็นพิเศษในท้องถิ่นมาขายให้ใหญ่รวมกัน และมีตัวละครมาสอดดที่ดูๆ แล้วน่าจะมีปัญหาทั้งเรื่องสิทธิบัตร เครื่องหมายการค้าและเรื่องลิขสิทธิ์มาเดินเตร็ดเตร่

แม้จะเป็นจักรวรรดิยุโรปที่เปิดขึ้นมาเพื่อแบกรับความคาดหวังของชาวเมือง ตั้งเป้าหมายไว้ว่าจะดึงดูดนักท่องเที่ยวจากเมืองใหญ่ แต่ก็พลาดลงอย่างไม่เป็นท่า บริษัทที่บริหารแบบล้มลุกคลุกคลานมาตั้งแต่เปิดกิจการ ออกสัปดาห์ยาวมาได้ถึงเมื่อ 15 ปีก่อนแล้วก็เจ๊ง ตอนที่ที่ดินตรงนั้นถูกขายทอดตลาด มีเพียงบริษัทเดียวที่แจ้งเกิดได้ ชื่อนั้นคือบริษัท อากิชิมะโคซัง อาณาจักรที่เสื่อมโทรมถูกเปิดขึ้นมาใหม่อีกครั้งในปีต่อมา ภายใต้ชื่ออูมะโกเอะ ดรีมซิตี

“สิ่งก่อสร้างที่เป็นหนี้สูญและทำเลไม่ดียังไม่ได้รับการแก้ไข ใครๆ ต่างก็คิดว่าต้องบริหารยากแค้นๆ แต่บริษัทอากิชิมะโคซังกลับประชาสัมพันธ์ดรีมซิตีด้วยจินตนาการที่น่าประหลาดใจ”

บริษัทอากิชิมะโคซังซ่อมบำรุงสิ่งก่อสร้างและเครื่องเล่นเก่า

คร่ำครว้าให้แก่พอใช้ได้ เจตนาสุขภาพลักษณะความเก่าแก่ทชุดโทรมเป็นจุดขาย
ในฐานะ สวนสนุกที่กำลังเสื่อมสลาย

อุทยานแห่งความฝันที่ถูกทิ้งขว้าง สถานที่ที่มอบความสนุกสนาน
แต่ยึดเยียดความซอมซ่อ เครื่องเล่นโกโรโกโสจนไม่อาจจะใช้ได้อีกด้วย
เหตุผลด้านความปลอดภัยถูกนำมาติดตั้งที่ละชั้นๆ จนกลายเป็นว่า
ในบัดนี้ เครื่องเล่นที่ยังใช้การได้ในสวนสนุกยังมีน้อยกว่าเสียอีก แต่
เหล่ามาสคอตก็ยังวิ่งวนเดินรำ ร้องเพลงกันอย่างสนุกสนาน รวากับไม่ได้ยิน
เสียงฝีเท้าของความเสื่อมโทรม

ยินดีต้อนรับสู่อะโอะอะ ดรีมซิตี

บริษัทอากิซิมะโคซังทำได้ตามเป้าหมาย ด้วยการรักษาสมดุลอย่าง
เฉียดฉิวระหว่างความหรรหากับความสูญสิ้น การแสดงออกถึงภาพความ
ถดถอยชวนให้รู้สึกถึงกลิ่นอายที่หลงเหลือของยุคโซเวะ โดนใจลูกค้ำกลุ่ม
หนึ่งเข้าอย่างจัง และกระแสเหือซากปรักหักพังที่เกิดขึ้นไม่ขาดสายก็ช่วย
หนุนส่งอีกแรง หรืออาจเป็นเรื่องปกติที่ว่าประชาชนในประเทศที่มีเศรษฐกิจ
ตกต่ำ พลเมืองอันเป็นทรัพยากรบุคคลลดน้อยลงอย่างต่อเนื่องอย่าง
ประเทศญี่ปุ่น ย่อมมองเห็นคุณค่าของความโหยหาอารณ์อดีต

อย่างไรก็ตาม ดรีมซิตีใช้กลยุทธ์นี้อย่างเต็มที่ สร้างชื่อเสียงให้
เป็นที่รู้จักในนามของซากโบราณสถานที่ยังมีชีวิต แถมยังปล่อยกลยุทธ์
ใหม่ๆ ไม่หยุดยั้ง ไม่ว่าจะเป็นการสร้างบรรยากาศของความเสื่อมสลาย
ยิ่งขึ้น หรือปล่อยข่าวลือในอินเทอร์เน็ตว่าเป็นสถานที่ที่มีผีสิง ทุกวันนี้ก็
มีพวกคลั่งสถานที่เปลี่ยวร้าง พวกนักถ่ายภาพ และพวกหนุ่มสาวที่ได้ฟัง
เรื่องรำลือจากโซเชียลมีเดียจากทั่วประเทศแห่แหนกันมา แม้จะยังไม่ถึง
ขั้นคึกคัก แต่ก็ใช้ความเป็นเอกลักษณ์ไม่เหมือนใคร บริหารธุรกิจได้อย่าง
ราบรื่นมาตลอด

“แล้วดรีมซิตีที่ว่า มีความสัมพันธ์ยังไงกับองค์กรมาดาระเมะ”

“เจ้าของบริษัทอากิซิมะโคซังเป็นชายชื่อไซโต เก็นสึเกะ แต่ในความ

เป็นจริงแล้ว เมื่อ 40 กว่าปีที่แล้ว เขาเป็นนักวิจัยในสังกัดองค์กรมาดาระเมะ ใช้ชื่อว่า ฟุจิ เก็นสึเกะครับ”

ข้อมูลที่น่าตระหนกทำให้ผมหันไปมองหน้าคุณอิรุโกะที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม

“ในปัจจุบันเขาไม่ได้แต่ต้องการบริหารธุรกิจโดยตรง ปลีกวิเวกอยู่ในอาคารที่เรียกว่า ‘เคหาสน์คนโหด’ กับคนใช้จำนวนหนึ่ง และสิ่งที่เป็นเป้าหมายของเราน่าจะถูกซุกซ่อนอยู่ในนั้น”

“เคหาสน์คนโหดเหรอครับ”

“เป็นชื่อที่รู้จักกันในเน็ตนะครับ มีตำนานคนเมืองเล่ากันว่า ในอาคารร้างแห่งหนึ่งในสวนสนุก มีนักท่องเที่ยวหลายคนถูกฆ่าในนั้นก็เลยได้ชื่อนั้นมา”

“แล้วของที่เรากำลังต้องการคืออะไรเหรอครับ”

แต่อุราอิส่ายหน้า คงไม่คิดจะบอก

“ที่บอกได้ก็คือเราได้ข้อมูลสำคัญมาจากรายงานลับของพนักงานที่ทำงานอยู่ในดรีมซิตีครับ เขาบอกว่าเพื่อนที่เข้าไปในเคหาสน์คนโหด ไม่ได้กลับออกมา”

ได้ยินเสียงใครบางคนแอบหัวเราะดังแทรกอยู่ในเสียงรถวิ่ง ผมทวนถาม

“ไม่ได้กลับออกมา หมายความว่าไง...”

“ก็หมายความว่าตามนั้นแหละครับ พนักงานบางคนจะได้รับเชิญจากฟุจิ 2-3 เดือนครั้ง และพอเข้าไปในเคหาสน์คนโหดตามคำเชิญก็จะไม่มีใครได้พบเห็นอีกเลย พวกเขาเลยคิดว่า ในเคหาสน์ของฟุจิน่าจะมีการก่ออาชญากรรมร้ายแรงบางอย่างอยู่ สาเหตุที่หาคนมีฝีมือมา หลักๆ ก็เพื่อเตรียมรับมือกับเรื่องนี้แหละครับ”

อุราอิแจ้งอย่างเยือกเย็น

ผมนึกไม่ถึงว่า เรากำลังมุ่งหน้าไปยังสถานที่อันตรายถึงปานนั้น

เท่าที่ประเมินจากเรื่องเมื่อกี้ สิ่งที่เป็นเป้าหมายน่าจะเกี่ยวข้องกับการหายสาบสูญไปของพนักงาน แต่สมาชิกทีมอย่างพวกบอสคงรู้รายละเอียดนี้แล้วกระมัง จึงไม่ได้แสดงสีหน้าหวั่นไหวใดๆ แกมมาเรียยังส่งยิ้มหวานให้อีกต่างหาก

“ไม่เป็นไรหรอก ยังมีเรื่องที่ไม่รู้อีกเยอะ คงจะกังวลกันละสิ แต่พวกเรากำลังจะไปทำในสิ่งที่ถูกต้อง พวกเธอคอยดูก็แล้วกัน”

“มาเรีย อย่าพูดอะไรเหลวไหลสิ”

อวล์ที่นานๆ จะพูดที่ส่งสายตาดูๆ

“ไม่มีทั้งความดีหรือความชั่ว ก็แค่ทำงานที่กำหนดมาแล้ว อย่าเอาความรู้สึกส่วนตัวเข้าไปเกี่ยวข้อง”

“จ้าๆ ขอโทษค่ะ”

“เราขอให้พนักงานคนที่รายงานลับมาช่วยนำทางไปเคหาสน์คนใดให้แล้วครับ อีกราว 20 นาทีเราจะไปรับเขา รายละเอียดหลังจากนั้นค่อยขอให้เจ้าตัวอธิบายนี่แล้วกัน”

อวราอิสรูปการสนทนา หลังจากนั้นในรถก็เงียบลง

สมาร์ตโฟนของผมถูกยึดไปแล้ว เลยเหลือบดูเวลากับนาฬิกาข้อมือขณะนั้นเองได้ยินเสียงซ่าๆ ดังแทรกขึ้นมาในตู้คอนเทนเนอร์ บอสดึงเอาวิทยุสื่อสารขนาดเล็กจากด้านหลังเอว ตอบกลับไปแล้วๆ

“กำลังจะถึงจุดแวะรับคนนำทางแล้ว”

รถบรรทุกจอดสนิท ขณะที่พวกเราลุกขึ้นบิดขี้เกียจ ประตูด้านหลังก็ถูกเปิดออก ที่นั่นน่าจะเป็นปั้มน้ำมันแบบบริการตัวเองริมถนนกลางป่า หัวจ่ายน้ำมันตั้งเด่นอยู่กลางแสงจ้า

คนที่ถูกโค้ชแมนพาขึ้นมาบนรถอย่างหวาดๆ เป็นชายหนุ่มชาวเอเชียอาคเนย์ร่างเล็ก สวมเสื้อู้ดกับกางเกงยีนตัวเก่า

พอเขานั่งลง รถบรรทุกก็เคลื่อนตัวอีกครั้ง

“ผมชื่อเหิงยีน วัน ชง ครับ ทำงานเป็น รมภ.อยู่ที่ดริมซิตี”

เหียงย่นั่งลงข้างๆ ผม คงจะตระหนักได้ถึงความหนักหนาของสถานการณ์ที่เกิดจากการรายงานของตนเอง จึงกวาดตามองหน้าพวกเขาด้วยท่าทางเกร็งๆ พออุราอิกระตุ่น ก็ค้อมศีรษะที่สั่นคลอนพลางเล่าความเป็นมาจนถึงรายงานแจ้งเหตุ

เมื่อ 3 ปีก่อน เหียงย่นหมดคุณสมบัติจะขอวีซ่าทำงานของที่ทำงานเดิมจึงตกงาน แล้วคนรู้จักชาวเวียดนามที่เคยฝึกงานช่างด้วยกันชวนว่า “มีงานที่ต่างจังหวัดซึ่งรับคนขาดคุณสมบัติแบบเราด้วยเงินใหม่เลวอยู่นะ” เขาก็เลยมายังดริมซิตี

ตอนแรกเขายังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แต่งานก็ราบรื่นดี แถมจ้างงานแบบเต็มเวลา แม้วันหยุดจะน้อยไปหน่อย แต่หากเทียบกับงานพาร์ทไทม์ที่เคยมีประสบการณ์มาก่อนละก็ยิ่งเข้าท่ากว่าเยอะ ที่สำคัญ ในหมู่พนักงานก็มีคนหนีวีซ่าอย่างตัวเอง หรือถ้าเป็นคนญี่ปุ่นส่วนมากก็เป็นพวกที่มีประวัติคดีติดตัว ก็เลยไม่ต้องคอยระแวงอยู่คนเดียว

“แต่พอ 2 เดือนผ่านไป เพื่อนที่แนะนำงานให้ก็หายตัวไปอย่างกะทันหัน ไม่มีวีซ่าอะไรมาก่อน”

เหียงย่นเล่าต่อพลางเขย่าขาอย่างประสาธาเสี

“ตอนแรกนึกว่ามีเรื่องราวอะไรก็เลยหนีไป แต่กลับไม่ใช่ และพอผ่านไปอีกหลายเดือนก็มีใครบางคนหายไปอีก แถมยังเป็นคนที่ไม่มีประวัติ ต้องห้าม ติดตัวแบบผมทั้งนั้น เขาอาจจะเลือกคนแบบนั้นมาเป็นพนักงานตั้งแต่แรกแล้วครับ”

เหียงย่นที่ซັกจะระแวงเลยเริ่มสืบเรื่องพนักงานที่หายตัวไปอย่างลับๆ แล้วพบว่าทั้งหมดมีจุดร่วมกันอยู่อย่างหนึ่ง

“ทุกคนต่างก็ถูกเรียกตัวไปที่เคหาสน์คนจรดในคืนก่อนหน้าที่จะหายตัวไปครับ ได้รับแจ้งว่าท่านประธานมีเรื่องสำคัญจะคุยด้วย แล้ววันต่อมาก็ไม่เห็นหน้าอีกเลย ผมกลัวจนไม่กล้าคุยเรื่องนี้กับใคร”

เขาพยายามจะลืมเรื่องนั้น

ญี่ปุ่นเป็นประเทศที่ปลอดภัย ไม่มีแก๊งก่ออาชญากรรมร้ายแรง ในระดับองค์กรหรือแก๊งค์เกิดโวยวายไป แล้วเรื่องนี้วีซ่าแดงขึ้นมา ดีไม่ดีจะถูกจับส่งกลับประเทศ จึงต้องหลบหนีหลบตาต่อความข้องใจน่าหวาดหวั่น พยายามลืมเรื่องเพื่อนที่หายตัวไป

“แต่แล้วผมก็เพิ่งรู้ว่า พนักงานคนอื่นๆ ก็ไม่ต่างไปจากผม แม้ระแคะระคายก็จริง แต่ไม่ยอมเอ่ยปาก เพราะถ้าโดนหมายหัวละก็ คราวหน้าอาจถึงตาตัวเองที่จะถูกเรียกไปที่คฤหาสน์ก็ได้ เลยได้แต่หลอกตัวเองไปวันๆ”

พวกพนักงานต่างก็พยายามระงับความรู้สึก และทำตัวเองให้เป็นส่วนหนึ่งของดริมซิตี กล่อมตัวเองว่ากำลังอยู่ในภาพมายาที่คนสร้างขึ้น เช่นเดียวกับเครื่องเล่นซึ่งเคลื่อนไหวไปตามหน้าที่ที่กำหนด แต่แล้วเสียงผีเก้าแห่งความเสื่อมสูญก็คุกคามตัวเหงียนเอง

“เมื่อ 3 เดือนก่อน รุ่นพี่ที่ทำงานผมหายตัวไป ผมก็เลยทนต่อไปไม่ไหวแล้ว ไม่ว่าจะทำยังไงก็ต้องหนีไปจากที่นี่ให้ได้ แต่พอคิดว่าตัวเองกำลังถูกใครบางคนจับตาดูอยู่หรือเปล่าก็ชักกลัว”

และในตอนนั้นเอง คนที่เข้าไปติดต่อก็คืออูราอิที่ไปเยือนดริมซิตีเพื่อสืบเรื่องของฟูจิ อูราอิปลอมตัวเป็นนักเที่ยวที่ชื่นชอบตำนานคนเมืองไปเที่ยวสอบถามพวกพนักงาน พอโดนทัน เหงียนก็พยายามจะคุยด้วยโดยรักษาความเยือกเย็นเอาไว้ แต่ตอนที่อูราอิถามถึงเคหาสน์คนใจดี ความหวาดกลัวพลันแสดงออกทางสีหน้า ตอนแรกก็ยั้งหงุดหงิดที่จะพูด แต่ทำที่แบบกล้าๆ กลัวๆ นั้นยิ่งเรียกความสนใจของอูราอิ พอถูกชักหนักเข้า เหงียนก็เลยยอมเผยความจริง และตัดสินใจร่วมมือเป็นสายลับให้

พวกสมาชิกทีมที่น่าจะรับรู้เรื่องอยู่แล้วก็ยังตั้งใจฟังเรื่องที่เหงียนเล่าด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

อูราอิจ้องหน้าผมกับคุณฮิรุโกะสลบกัน

“โดยหลักๆ แล้วการหายสาบสูญไปของพนักงานเกิดขึ้นก่อนวัน

พระจันทร์เต็มดวง เราเลยดำเนินแผนทั้งจับตามองเคหาสน์คนโหดและ
ค้นหาความจริงโดยเทียบกับช่วงพระจันทร์เต็มดวง เมื่อวานๆ คุณเหียงน
ก็ติดต่อมา บอกว่ามีคำสั่งจากผู้ใหญ่ที่ไม่เคยเห็นหน้าค่าตากันด้วยซ้ำให้ไป
ที่เคหาสน์คนโหดหลังเลิกงานวันนี้ ออกจะผิดคาดไปหน่อยที่คุณเหียงนถูก
เรียกตัวในจังหวะนี้ แต่เราก็ไม่อาจปล่อยโอกาสที่จะบุกเคหาสน์คนโหดให้
หลุดมือ เราเลยต้องเปลี่ยนแผนเป็นการด่วนจากจับตามองเป็นบุกแทน”

คุณฮิรุโกะเอานิ้วชี้พื้นเส้นผมด้านหน้าพลาทูลุบตา เธอชอบเล่น
ผมตัวเองเวลาใช้ความคิด

“การหายตัวไปของพวกพนักงานดูเหมือนจะเป็นไปตามแผนอยู่
นะคะ สาเหตุที่เลือกคนไม่มีครอบครัวหรือเพื่อนสนิทอยู่ใกล้ตัว หรือคน
ที่มีปัญหา ไปแจ้งตำรวจไม่ได้ เพราะว่าต่อให้มีคนหายตัวไปก็ยากที่จะ
มีคนรับรู้”

“คุณฮิรุโกะ ต่อให้แจ้งตำรวจไม่ได้ แต่คุณนี่ใช้ชื่อปลอมประกาศใน
เน็ตก็ได้นี่ครับ”

ในยุคนี้การเอาเรื่องภายในไปป่าวประกาศแล้วกลายเป็นข่าวนั้น
มีถมไป แต่คุณฮิรุโกะกลับสายหน้า

“เรื่องนั้นคงมีการคิดเผื่อเอาไว้แล้วละมัง ปกติดริมซิติ์ก็ขายความ
เป็นสถานที่ที่มีเรื่องสยองอยู่แล้ว ต่อให้ตอนนี้มีข่าวลือแปลกๆ ออกมาก็
ไม่กระทบกระเทือน”

“ฉันเองก็เห็นในเน็ตอยู่หลายข่าวนะ”

ผู้ที่สอดขึ้นมาก็คือซารึล

“อย่างเจอวิญญาณช่างที่ถูกเครื่องจักรหนีบตายระหว่างตรวจ
เช็คเครื่องเล่นบ้างละ เรื่องที่เคยเป็นสุสานมาก่อนจะถูกสร้างให้เป็น
สวนสนุกบ้างละ หรืออย่างพลัดหลงกับเพื่อนที่มาเที่ยวดริมซิติ์ด้วยกัน
แล้วก็หายสาบสูญไปเลยบ้างละ มาถึงปานนี้ ต่อให้มีคนไปไว้วางใจในเน็ต
เรื่องพนักงานหายตัวไป ตำรวจก็คงจะไม่ยอมขยับหรอก”

มิน่าละ ใช้การโฆษณาแปลกๆ เพื่ออำพรางอาชญากรรมนี้เอง
“จะขออธิบายขั้นตอนหลังจากนี้ให้พวกเธอ 3 คนเอาไว้ก่อน
แล้วกัน”

บอสที่เสียบไปพักใหญ่เอ่ยขึ้น แล้วเริ่มอธิบายขั้นตอนยุทธวิธี
เหยียนถูกเรียกตัวให้ไปที่เคหาสน์คนโหดตอน 5 ทุ่ม หลังจากสะสาง
งานหลังสวนสนุกปิดเสร็จ และพนักงานกลับกันไปหมดแล้ว พวกเขาจะให้
เหยียนนำทางไปเข้าด้านหลังทางประตูสำหรับส่งของ โดยใช้รถบรรทุกบุก
เข้าไป เป็นกลยุทธ์ที่อาศัยความเร็วและความมืดอำพราง

หลังจากบุกเข้าไปในเคหาสน์ได้ก็จะจับกุมตัวฟุ้กับคนใช้เอาไว้ ยึด
เอกสารการวิจัยที่เป็นเป้าหมาย และถ้าเจอร่องรอยของอาชญากรรมละก็
ให้ยึดเอาไว้ก่อนตามคำสั่งพื้นฐานของนารูชิมะ

“รูปแบบแปลนของเคหาสน์คนโหดแล้วเหอคะ”

“น่าเสียดาย อาคารที่เป็นเคหาสน์คนโหดดั้งเดิมนั้นเป็นเครื่องเล่น
ซึ่งสร้างขึ้นโดยใช้คูกเป็นต้นแบบ แต่พอกลายมาเป็นดริมซิติ้ มันถูกปรับ
เปลี่ยนให้เป็นบ้านพักของฟุ้ ตอนนี้ฟุ้แทบจะไม่ได้ออกจากเคหาสน์ และ
ไม่เคยไม่มีพนักงานคนไหนได้เห็นภายในเลยครับ”

“ไม่มีปัญหา” บอสพูดต่อ “เท่าที่สืบดู ทางเข้าออกที่ใช้อยู่ตามปกติ
นั้นมีแค่ทางเดียว ถ้าอุดตรงนั้นได้ก็ไม่มีทางหนีรอด นอกจากนี้แม้ฝ่ายนั้น
จะเป็นอาชญากร แต่ด้านการต่อสู้ก็เป็นแค่มือใหม่ เพราะต้องเร่งลงมือ เรา
เลยเตรียมตัวกันมาได้แค่นี้ แต่แค่นี้ก็เกินพอแล้ว”

เขาชักปืนสั้นหลังจากพูดจบ ความรู้สึกหนักอึ้งที่ปลดปล่อยออกมา
กับแสงสะท้อนที่บๆ เพียงพอจะทำให้เชื่อได้ว่าเป็นของจริง สิ่งแปลกปลอม
ที่โผล่มาแบบไม่ให้ตั้งตัวนี้ทำให้ผมเกลียดชังอย่างรุนแรงมากกว่าจะ
สนอกสนใจ

มาเรียกที่นั่งอยู่ทางขวาคงจะได้กลิ่นอายความกังวลของผม จึงส่ง
ยิ้มให้

“ไม่ต้องห่วงหรอก มันก็เหมือนเครื่องรางเท่านั้นแหละ เป็นของสำคัญเพื่อแสดงให้เห็นว่ากำลังรบต่างกัน คู่ต่อสู้จะได้ใจผอ ไม่คิดขัดแย้ง”

ตอนนี้ผมได้แต่ยอมเชื่อคำพูดนี้ไปก่อน

“เราจะรอกันที่นี้อีก 15 นาที พอเคลื่อนไหวอีกทีก็จะดำเนินกลยุทธ์กันเลย”

บอสแจกเป็นพร้อมของปืนสำหรับคาดเข็มขัด รวมทั้งวิทยุสื่อสารและไฟฉายให้แก่นักรบรับจ้างทุกคนในที่นี้

ผม คุณฮิรุโกะ และเหยียนที่ไม่ได้ติดอาวุธ ได้แต่จ้องมอง

นี่เป็นสถานการณ์ซึ่งแตกต่างจากที่เคยเข้าไปพัวพันด้วยอย่างเห็นได้ชัดเจน

<ความทรงจำ I>

ฉับ ฉับ

เสียงชนชนลูกกรวยกับเสียงเนื้อนุ่มๆ ถูกผ่าน

เสียงกร็วกรวดไม่เป็นภาษา แต่ฟังรู้เรื่องกว่าเสียงร้องไห้ของทารก
ดังไม่หยุดอยู่ภายในใจฉัน

ฉับ ฉับ

อืดอืด รวากับกำลังจมอยู่ในน้ำที่มองไม่เห็น จุดโฟกัสพร่าเลือน
สีสันที่เห็นกำลังจางหายไป

ฉันขยับมือและเท้าไม่หยุด ในปอดเต็มไปด้วยความร้อนระอุราวกับ
เตาหลอม แต่ร่างกายกลับเย็นเฉียบราวกับตะกั่ว ไม่ยอมรับฟังคำสั่ง เซลล์
ทั้งร่างกายกำลังกรีดร้อง แต่ฉันก็ลืมเลือนทักษะชีวิตไปสิ้น พยายามกระเสือก
กระสนไปข้างหน้าราวกับถูกสาปแช่ง

ใจลอยคิดขณะสมองชาวโพลน

ตอนนี้แหละที่ทรมานที่สุด

ประวัตินักเขียน

อิมามุระ มาซาฮิโระ

เกิดปี 1985 ที่จังหวัดนางาซากิ จบการศึกษาจากคณะสหเวชศาสตร์ มหาวิทยาลัยโอคายามะ

เริ่มเขียนนิยายพร้อมกับทำงานเป็นนักรังสีการแพทย์ที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่งในจังหวัดเฮียวโงะ ตอนอายุ 29 ปี ได้ลาออกมาเพื่อเขียนนิยายอย่างจริงจัง

มีผลงานเรื่องแรกคือ Shijinsou no satsujin ซึ่งตีพิมพ์ปี 2017 ได้รับรางวัลชนะเลิศ Ayukawa Tetsuya ครั้งที่ 27 ซึ่งเป็นรางวัลสำหรับนักเขียนหน้าใหม่จัดโดยสำนักพิมพ์ Tokyo Sogensha, รางวัลชนะเลิศ Honkaku Mystery ครั้งที่ 18 และรางวัลที่ 3 Japan Bookseller's Award ครั้งที่ 15 อีกทั้งยังได้รับเกียรติยศมากมาย เช่น อันดับ 1 ของ Kono Mystery ga sugoi (นิยายลึกลับสืบสวนเล่มนี้เยี่ยม) ปี 2018, อันดับ 1 ของ Mystery Best 10 (นิยายลึกลับสืบสวนยอดเยี่ยม 10 อันดับ) ปี 2017 จากสำนักพิมพ์ Shukan Bunshun และอันดับ 1 ของ Honkaku Mystery Best 10 (นิยายลึกลับสืบสวนสไตลิ่งดั้งเดิมยอดเยี่ยม 10 อันดับ) ปี 2018 จากสำนักพิมพ์ Hara Shobo

ประวัตินักแปล

ทายาทครูใหญ่โรงเรียนประถมลูกทุ่ง และยังเป็นนักกลอนท้องถิ่นฝีมือดี จึงได้รับสายเลือนักเลงภาษาไทยมาเข้มข้น พร้อมทั้งได้รับ DNA นักอ่านชนิดเข้าเส้น อ่านหนังสือได้ทุกแนว ไม่ว่าจะป็นสารคดีไปจนถึงการ์ตูน อ่านหนังสือมาตลอดชีวิตและเป็นความสุขที่เสมือนรักแท้

ด้วยความเป็นคนพื้นถิ่นักขีได้เลยพลอยสนใจเสน่ห์ของภาษาถิ่นอื่นๆ ไปด้วย (พบว่าศัพท์และสำนวนภาษาอีสานเหมาะที่จะเอามาใช้ยิ่งมุกแปลการ์ตูนแก้ก)

เป็นหนุ่มสายศิลป์ฝรั่งเศสในระดับมัธยม จบการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยด้วยวิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาโทภาษาศาสตร์ ทำงานอยู่พักหนึ่งก็เหินฟ้าไปญี่ปุ่น 3 ปี และได้ภาษาซากุระกลับมา และเริ่มทำงานในตำแหน่งนักเขียน-นักแปล ในกองบ.ก.การ์ตูนอังกฤษ บริษัทเนชั่น เอ็ดดูเทนเมนท์ จำกัด ก่อนจะโอนย้ายไปเป็นผู้ช่วยบ.ก.แผนกการ์ตูนญี่ปุ่น บริษัทเดียวกันภายหลัง ทำงานมาร่วม 20 ปีด้วยความเพลิดเพลินจนเลื่อนตำแหน่งเป็นบ.ก.นิตยสารรายสัปดาห์และบ.ก.อาวุโส ตามลำดับถึงจะมีงานอื่นมาให้ฝันถึงแต่พบว่างานหนังสือมีเสน่ห์กว่ากันเยอะ เมื่อโอกาสลงตัวจึงย้ายตัวเองมานั่งเก้าอี้นักแปลอิสระ ทำงานแปลที่ตัวเองรักอย่างเต็มหัวใจ

ผลงานส่วนใหญ่เป็นการ์ตูนเรื่องต่างๆ ที่ลงในนิตยสารการ์ตูน BOOM ทุกแนว ไม่ว่าจะซีเรียส โรแมนติก ผจญภัย หรือแนวการ์ตูนแก้ก ผลงานที่แฟนๆ การ์ตูนหลายๆ คนยังพอจดจำกันได้ เช่น ลัดก็๊แมน, ฮาเรลลูย่า BOY, เก้าใจโก้พันธุ์สวย, Hunter x Hunter, Death Note, Bleach เทพมรณะ, Naruto ฯลฯ นอกจากนั้นก็มีผลงานภาษาอังกฤษโดยร่วมกับบริษัท EA Thailand ในทีม Localize เกมต่างๆ อย่าง Sim City, The Sims, Harry Potter ฯลฯ เป็นภาษาไทย

เริ่มจับนิยายภาษาญี่ปุ่นเรื่องแรกโดยไปช่วยแปลน Nation Book
ปฐพีคำแปลของนักแปลนิยายช่วงที่ยังสวมเสื้อ บ.ก.การ์ตูน และโดนจับให้
เป็นนักแปลเอาดีอยู่ ผลงานนิยายเรื่องแรก คือ ปริศนาตลาดนัดราตรี และ
หลังจากนั้นก็ีมีผลงานแปลนิยายตามมาอีกหลายเรื่อง อาทิ ฆาตกรรม
คืนฝนดาวตก, หลอนพยาบาล, ปิเอโร่ พันธกรรมอำพราง, DARK เยื่อใย
อำมหิต, แมงกะพุนไม่เป็นน้ำแข็ง ฯลฯ

สองหลักยึดมั่นในใจ ด้วยความที่เป็นนักอ่านทั้งนิยายไทยและนิยาย
เทศ จึงสังเกตเห็นวาระหว่างนิยายไทยแท้ๆ กับนิยายแปล มีช่องว่างทาง
ภาษาและอารมณ์ค่อนข้างเยอะ ในการทำงานแปลจึงยึดเอาผู้อ่านเป็นหลัก
โดยเน้นเลือกสรรใช้คำและรูปแบบประโยคเพื่อดึงอารมณ์ของตัวละคร
และอารมณ์ของฉากออกมาให้ได้ถึงแก่นมากที่สุด เพื่อดึงเอาอารมณ์ที่
หล่นหายไปเป็นระหว่างการข้ามกำแพงภาษาออกมาให้ครบถ้วน ทั้งนี้เนื้อหา
และอารมณ์ตามที่ควรจะเป็นตามเจตนารมณ์ของผู้เขียน มากกว่าจะ
เป็นการแปลแบบเคารพประโยคของผู้เขียนแบบตรงตัวคำต่อคำ และ
ยึดสไตลิ่งเป็นหลักในการแปลงานทุกชนิด

หลักสำคัญอีกอย่างที่ยึดถือมาตลอดในการทำงานก็คือทุ่มเทให้
เต็มร้อยกับงานแปลทุกชิ้น ไม่ว่าจะเป็งานประเภทใด...หากผู้อ่าน
สนุกสนานได้อารมณ์อย่างเต็มเปี่ยมจากฉบับแปลอย่างที่ควรจะเป็น ก็
ถือว่าเป็นความสำเร็จอย่างยิ่งและความยินดีอย่างที่สุดในหัวใจของ
ผู้แปลแล้ว

ด้วยความขอบคุณยิ่ง
อิศเรศ ทองปัสเณว

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

ณ “เคหาสน์คนโสด” ซึ่งสร้างอยู่ในดรีมชีดี “อิมพาร์คที่กำลัง
ล่มสลาย” ฮามุระ ยูซุรุและเคนซากิ ฮิรุโกะ ร่วมทางไปกับนารุชิมะ โทจิ
และกลุ่มนักกรรบ้านที่บุกเข้าไปในคฤหาสน์ประหลาดแห่งนี้กลางดึก
จุดประสงค์ของนารุชิมะ ประธานบริษัทย่อยของกลุ่มบริษัทนารุชิมะ
คือเอกสารค้นคว้าขององค์กรมาดาระเมะ ที่ครอบครองโดยเจ้าของ
เคหาสน์คนโสดแห่งนี้

แต่สิ่งที่รอพวกเขาอยู่คือฆาตกรบ้าหัวผู้ไร้ความปราณี หลังจาก
หนีกันตลอดคืนจนเช้า ผู้ร่วมทางแต่ละคนต่างทยอยถูกพบเป็น
ศพหัวขาด แต่ฮิรุโกะนั้นหายตัวไป เหล่าผู้เหลือรอดค้นหาทางออก
จากคฤหาสน์เขาวงกตกันสุดชีวิต ท่ามกลางสิ่งบีบคั้น อาจมีฆาตกร
อำมหิตแฝงอยู่ในกลุ่มผู้เคราะห์ร้าย...

ฮามุระจะหาตัวฮิรุโกะพบ ไชปริศนาเพื่อเอาชีวิตรอดต่อไปได้
หรือไม่?!

นี่คือผลงานเล่มที่ 3 ของซีรีส์ “ฆาตกรบ้านพักคนตาย”
ภาพปกโดย เอ็นตะ ชิโฮะ นักวาดระดับโลก

Cover Illustration: Shiho Enta
Cover design: Kumi Suzuki

ทดลองอ่าน

@booktime

บิยายสืบสวน

www.booktime.co.th

SN 0074

359.-